

VURDERING AF SANDSYNLIGGØRELSESKRAVET FOR MIDLERTIDIGE FORBUD I IMMATERIALRETTLIGE SAGER

Helle H. Bertelsen

Studie nr. 20205444

Antal anslag: 102.130

Vejleder

Lasse Schwartz Jørgensen

Abstract

This thesis examines the evidentiary standard of *sandsynliggørelse*, translated as plausibility, as required under section 413 of the Danish Administration of Justice Act (Retsplejeloven) for the issuance of preliminary injunctions in cases involving alleged infringements of intellectual property rights (IP rights). As the enforcement of IP rights often demands swift legal interventions to prevent irreparable harm, the availability and practical application of interim relief mechanisms play a critical role in the protection of such rights.

The core research question of this thesis is how rightsholders can satisfy the probability requirement in order to obtain a preliminary injunction in Danish IP litigation. To answer this, the thesis employs a legal dogmatic method grounded in statutory interpretation, supported by analysis of preparatory works, academic legal literature, and case law. Additionally, a comparative methodological approach is applied to analyze and contrast the probability requirement under section 413, with the similar requirement under section 596, which governs *umiddelbare fogedforretninger*.

The thesis identifies and analyses the three cumulative conditions under section 413; 1. The existence of a valid and enforceable IP right, 2. An actual or imminent infringement, and 3. The risk of irreparable harm or loss of rights if ordinary legal proceedings are awaited (*periculum in mora*). Special focus is given to the evidentiary threshold for meeting these conditions through probability, rather than full proof, which significantly influences the applicant's burden of documentation and the speed with which legal action must be taken.

Through detailed examination of Danish case law, including high-profile decisions such as the Ganni Buckle Ballerina disputes, the thesis illustrates how courts assess claims regarding copyright protection for works of applied art. And the factors considered in determining originality and creative input. The divergence in court rulings, whereby Ganni succeeded in one case, but failed in others, highlights the interpretive challenges in applying the requirement of probability, as well as the importance of comprehensive and timely evidence.

Furthermore, the thesis demonstrates that although section 596 and section 413 both rely on a probability-based assessment, their procedural context, the type of legal remedy available, and the expectations of proof differ. While section 413 requires a judicial evaluation of whether a right is

likely being infringed, section 596 is more rigid and often reserved for clear-cut case involving physical evidence and urgent enforcement needs.

The thesis concludes that the probability requirement under section 413 is both flexible and demanding. While it allows for a lower standard of proof, than that required at trial, courts exercise significant discretion in determining whether the applicant has met the threshold. Consequently, rightsholders must present well substantiated claims, act promptly upon discovering potential infringements, and tailor their evidentiary submissions to meet the legal and factual nuances of the case. The effective use of preliminary injunctions, therefore, hinges not only on the strength of the underlying IP right, but also on the applicant's strategic handling of procedural and evidentiary requirements.

Indholdsfortegnelse

1. INDLEDNING.....	3
1.1. VALG AF EMNE.....	3
1.2. PROBLEMFORMULERING	4
1.3. METODE.....	4
1.3.1. Retsdogmatisk metode.....	4
1.3.2. Komparativ analyse.....	5
1.3.3. Retskilder.....	5
1.3.3.1. Retskildeværdi	5
1.4. AFGRÆNSNING	6
2. MIDLERTIDIGE FORBUD	8
2.1. BETINGELSER I RPL § 413	8
2.1.1. Retten til beskyttelse.....	9
2.1.1.1. Betingelserne for ophavsrettigheder	9
2.1.1.2. Betingelserne for patent.....	10
2.1.1.3. Betingelserne for Brugsmønstre	11
2.1.1.4. Betingelserne for varemærkerettigheder	12
2.1.1.4.1. De registrerede varemærker	12
2.1.1.4.2. De uregistrerede varemærker	13
2.1.1.5. Betingelserne for designrettigheder	13
2.1.1.6. Påtaleretten	14
2.1.2. Aktualitetskravet	16
2.1.2.1. Faktisk krænkelse.....	17
2.1.2.2. Truende krænkelse	17
2.1.3. Periculum in mora	19
2.2. SANDSYNLIGGØRELSESKRAVET I RPL § 413	20
2.2.1. Retspraksis for RPL § 413.....	21
2.2.1.2. Ophavsretlig beskyttelse af sko sandsynliggjort	24
2.2.1.2. Praksis fra medicinalindustrien.....	26
2.2.2. Sammenfatning vedrørende retspraksis for RPL § 413.....	30
3. UMIDDELBARE FOGEDFORRETNINGER	33
3.1. ANVENDELSESOMRÅDET FOR RPL § 596.	34
3.2. FOGEDRETTENS KOMPETENCE VED UMIDDELBARE FOGEDFORRETNINGER	36
3.3. KRAVET OM SANDSYNLIGGØRELSE I RPL § 596	37

3.3.1. Retspraksis vedrørende RPL § 596.....	37
3.3.2. Sammenfatning vedrørende retspraksis for RPL § 596.....	42
4. SAMMENLIGNING AF SANDSYNLIGGØRELSESKRAVET I RPL §§ 5413 OG 596	44
4.1. GENEREL SAMMENLIGNING AF BESTEMMELSERNE	44
4.2. SAMMENLIGNING AF RETSPRAKSIS PÅ OMRÅDET	45
5. KONKLUSION	48
LITTERATURLISTE.....	50
LOVE	50
FORARBEJDER/BETÆNKNINGER	50
RETSPRAKSIS	50
<i>Relevant EU-domspraksis</i>	51
BØGER.....	51
HJEMMESIDER	52

1. Indledning

1.1. Valg af emne

Immaterielle rettigheder er en måde hvorpå man kan opnå juridisk beskyttelse af ikke-fysiske værdier, eksempelvis som opfindelser, design, kunstneriske værker og forretningskendetegn. Når man har opnået en immaterialretlig beskyttelse, har man som rettighedshaver et ønske om at værne om denne rettighed, for at kunne opnå den maksimale effekt af dem. Der kan være store fordele forbundet med at have en immaterialretlighed. Den mest oplagte fordel, er at man opnår beskyttelse af sin rettighed, men der er også andre fordele såsom økonomiske fordele, konkurrencemæssige fordele samt styrket værdi for virksomheden, blandt andet i forhold til investorer.¹

I en tid hvor faktorer som digitalisering og globalisering har gjort det endnu nemmere at dele og kopierer værker eller andre immaterielle rettigheder, står rettighedshavere over for et stigende antal udfordringer i forhold til at beskytte deres rettigheder. De forskellige immaterielle rettigheder, udgør et væsentlig aktiv for den som har rettigheden. Når der sker en krænkelse af disse rettigheder, er det vigtigt at rettighedshaveren har muligheden for at handle hurtigt, da det kan have store konsekvenser for rettighedshaveren.² Derfor er det vigtigt at man som rettighedshaver kan opnå den maksimale udnyttelse af sin immaterielle rettighed, er det nødvendigt med måder hvorpå de kan håndhæve krænkelse af deres rettighed. Der findes i dansk ret flere måder hvorpå man som rettighedshaver kan beskytte sine immaterielle rettigheder på. Man kan eksempelvis opnå beskyttelse gennem sanktioner som bevissikring, retten til information eller den sanktionsmulighed som er den meste effektive, nemlig forbud.³

Det er i dansk ret muligt at opnå et midlertidig forbud efter Retsplejelovens, herefter benævnt RPL, § 413. den fremsætter tre betingelser som skal være, enten godtgjort eller sandsynliggjort, for at kunne opnå dette.⁴ Men hvad indebærer det reelt set at noget skal være sandsynliggjort, og er der noget man som rettighedshaver skal være særligt opmærksom på i forhold til dette krav?

¹ Hvad er en immateriel rettighed, 2025

² Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 729

³ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 729

⁴ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 754

1.2. Problemformulering

Dette giver anledning til det, som er denne specialeafhandlings problem;

Hvordan kan rettighedshavere sandsynliggøre at deres immaterielle rettighed bliver krænket, og dermed opnå et midlertidigt forbud efter RPL § 413?

1.3. Metode

Besvarelsen af denne specialeafhandlings problemformulering giver anledning til flere metodiske overvejelser. Dette omfatter blandt andet spørgsmål som, hvordan besvares problemformuleringen på bedste vis? Hvilke kilder er relevante at kigge på, samt hvordan skal Retskildeværdien for disse skal fastlægges?

1.3.1. Retsdogmatisk metode

Denne Specialeafhandling vil overordnet set gøre brug af den retsdogmatiske metode, til at analysere og beskrive gældende ret på et givent tidspunkt.⁵ Formålet med denne specialeafhandling er at fastlægge gældende ret inde for henholdsvis RPL § 413, samt RPL § 596. Formålet med den retsdogmatiske metode er at fortolke og systematisere gældende retsregler, med henblik på at klarlægge retsreglernes indhold og rækkevidde.

På denne baggrund vil der i denne specialeafhandling blive taget udgangspunkt i gældende ret, med fokus inde for området omkring RPL § 413 omkring midlertidige forbud i immaterialretlige sager, samt RPL § 596 omkring umiddelbare fagedforretninger. Der vil foretages fortolkninger af de nævnte bestemmelser i RPL, denne fortolkning vil bl.a. ske gennem traditionelle fortolkningsmetoder herunder både objektive fortolkninger gennem bl.a. ordlydsfortolkning, samt subjektive fortolkningsmetoder gennem bl.a. formålsfortolkning.⁶

Disse fortolkningsmetoder vil blive brugt til at belyse, hvordan sandsynliggørelseskravet anvendes i praksis. Særligt den subjektive fortolkning vil være oplagt i forbindelse med at fastlægge lovgivers

⁵ Munk-Hansen, 2022, side 211

⁶ Munk-Hansen 2021, side 54

hensigt med loven, eksempelvis gennem lovforarbejderne.⁷ Den objektive fortolkning er derimod en fortolkning hvor der ikke tages højde for lovforarbejderne, men hvor der nærmere ses på hvad der reelt står i loven.⁸

1.3.2. Komparativ analyse

For bedst muligt at kunne besvare problemformuleringen til denne specialeafhandling, vil der foruden den retsdogmatiske metode, yderligere blive gjort brug af en komparativ analysemetode. Der vil herfor blive foretaget en komparativ analyse af begrebet "*sandsynliggørelse*" i praksis, i relation til midlertidige forbud efter RPL § 413, samt umiddelbare fogedforretninger i RPL § 596. Formålet med den komparative analyse er at der søges afdækket, hvorvidt der gælder lignende kriterier for begrebet sandsynliggørelse i de to bestemmelser.⁹ Samtidig vil den komparative analyse også kunne være med til at fastlægge, om der skulle forelægge væsentlige forskelle i de krav der stilles i forbindelse med midlertidige forbud og umiddelbare fogedforretninger.

1.3.3. Retskilder

Der vil gennem denne specialeafhandling blive gjort brug af forskellige retskilder, for at sikre en nuanceret og retvisende analyse. Retskilderne udgør fundamentet for den juridiske argumentation og rets anvendelse i dansk ret. Ved en retskilde forstås en kilde, der kan anvendes som grundlag for at fastslå gældende ret. Retskildebegrebet omfatter i store træk fire hovedgrupper lovgivning, retspraksis, rets sædvane, og forholdets natur.¹⁰

1.3.3.1. Retskildевærdi

Ved den juridiske analyse tages der udgangspunkt i den traditionelle retskildelære, hvorefter retskilderne tillægges forskellig værdi afhængigt af deres karakter og autoritet.¹¹ Denne specialeafhandling vil hovedsageligt tage udgangspunkt i følgende retskilder; lovgivningen, forarbejder, retspraksis samt retslitteratur.

⁷ Munk-Hansen 2021, side 54 og 55

⁸ Munk-Hansen 2021, side 58

⁹ Komparativ metode, 2024

¹⁰ Munk-Hansen 2022, side 331

¹¹ Munk-Hansen 2022, side 331

Lovgivningen, herunder både grundlov og almindelige love, udgør den primære retskilde og har som udgangspunkt den højeste retskildeværdi. Den kendetegnes ved at være en nedskreven og gyldigt vedtaget retsnorm, udstedt af kompetente myndigheder med det formål at regulere borgernes og andre adressaters retsforhold. Loven er bindende og kan umiddelbart håndhæves ved domstolene.¹² Forarbejder og administrative forskrifter inddrages, i begrænset omfang, som fortolkningsbidrag til forståelsen af lovreglerne, dog med en afledet retskildeværdi, idet de ikke selvstændigt kan tilsidesætte klar lovtekst.

Retspraksis udgør en væsentlig retskilde i dansk ret, idet den understøtter retssystemets lighedsideologiske grundlag, hvorefter retligt ensartede tilfælde bør behandles ens. En vigtig sondring i forhold til retspraksis, kildeværdi er at der tages hensyn til forudsigelighed og retssikkerheden, herunder skal borgerne kunne indrette sig efter, hvad domstolene tidligere har fastslået under sammenlignelige, faktiske og retlige omstændigheder.¹³ Det er i forhold til retspraksis særligt vigtigt at være opmærksom på hvilken instans dommen er afsagt i. Her skal der forstås at domme afsagt i Højesteret har større kildeværdi, man kan derfor tillægge disse større værdi, end domme afsagt i eksempelvis byretten.¹⁴

Foruden de traditionelle retskilder, vil der blive inddraget relevant juridisk litteratur, som kan understøtte fortolkningen, særligt hvor praksis er sparsom eller uklar. Det er vigtigt at påpege at anvendelsen af retslitteratur, i denne specialeafhandling, imidlertid alene har en betydning i forhold til argumentation og fortolkningen af lovteksten og kan ikke i sig selv etablere ret.¹⁵ Den samlede retskildevurdering beror herfor på en vægtning af de relevante kilder, hvorved prioriteringen mellem dem sker ud fra hensyn til kildernes autoritet, klarhed, aktualitet og den retlige problemstillings karakter.

1.4. Afgrænsning

Denne specialeafhandling har til formål at afdække hvad retten ligger til grund, for vurderingen af om en rekvirent har sandsynliggjort sit krav, med henblik på at kunne opnå et midlertidigt forbud, efter RPL § 413. For bedst muligt at kunne besvare problemformuleringen, vil betingelserne i RPL §

¹² Munk-Hansen 2022, side 264-265

¹³ Munk-Hansen 2022, side 332-333

¹⁴ Munk-Hansen 2022, side 337-338

¹⁵ Munk-Hansen 2021, side 80-81

413, blive gennemgået. Herunder vil der yderligere ske en kort og konkret gennemgang af de enkelte immaterielle rettigheder, til at danne grundlag for hvornår rekvirenten kan sandsynliggøre, at de har den rettighed der søges beskyttet. Der vil blive gennemgået en række afgørelser, som vil blive brugt til at afveje hvilke faktorer Retten ligger vægt på i sin vurdering, af om rettighedshaveren har sandsynliggjort sit krav.

Yderligere inddrages der en komparativ analyse af RPL § 596, med det formål at afdække om der er sammenhæng, i måden hvorpå Retten vurderer sandsynliggørelseskravet i RPL § 413 og RPL § 596. Der vil i denne forbindelse, blive foretaget en gennemgang af bestemmelsen, samt en gennemgang af relevant retspraksis på området. Slutteligt vil de to bestemmelser og retspraksis på området blive sammenlignet, for at finde ligheder og forskelle i rettens behandling af sandsynliggørelseskravet.

Herudover er det vigtigt at påpege at EU-retten i sin helhed ikke vil blive behandlet i denne specialeafhandling. Dette er på baggrund af at specialeafhandlingen, fokusere på hvordan rettighedshavere kan sandsynliggøre en krænkelse af deres immaterielle rettigheder, med henblik på at opnå et midlertidigt forbud efter RPL § 413. Selvom EU-retten spiller en væsentlig rolle for forståelsen af både immaterialretten og bestemmelserne om foreløbige retsmidler, vil der ikke blive foretaget en selvstændig analyse af noget EU-retsligt, dog vil der hvor det er relevant blive gjort brug af EU-Domstolens praksis, som supplement.

2. Midlertidige forbud

Denne specieleafhandling ønsker at afdække hvad Retten ligger til grund, for at rettighedshavere kan opnå et midlertidig forbud i immaterialretlige sager. For at man som rettighedshaver opnår den maksimale værdi i forbindelse med sin immaterielle rettighed, er det vigtigt at have muligheden for at kunne håndhæve denne.¹⁶ Der findes i dansk ret flere forskellige sanktionsmuligheder som rettighedshaver kan påberåbe sig, en af disse rettigheder er midlertidige forbud og påbud, som vil blive behandlet i dette kapitel.

Midlertidige forbud i relation til krænkelse af immaterielle rettigheder er reguleret i Retsplejelovens § 413. Hvis en rettighedshaver gør brug af sanktionsmuligheden, midlertidige forbud, giver det rettighedshaveren muligheden for at bringe en eventuel krænkelse til ophør. Rettighedshavere har en interesse i at dette skal foretages ret hurtigt, for at kunne stoppe skadevirkningerne. Dette er på grund af at det kan være svært at opnå fuld dækning for skadevirkningerne, gennem en civilretssag, grundet tidsrammen.¹⁷ Man opnår som rettighedshaver heller ikke nogen særlig retsbeskyttelse, mod yderligere krænkelse, gennem en civil retssag. Derfor er et midlertidigt forbud, en måde hvorpå det er muligt for rettighedshaveren, hurtigere at opnå en retmæssig håndhævelse af deres immaterielle rettighed.¹⁸

Ved en midlertidig afgørelse har Domstolen mulighed for at kunne tage stilling om, hvorvidt der er hold i rettighedshaverens holdninger i forhold til en given krænkelse, og at krænkelsen herved kan bringes til ophør med et midlertidigt forbud.¹⁹ Med dette udgangspunkt rettes fokus herefter mod de nærmere betingelser for meddelelse af midlertidige forbud, som følger af retsplejelovens § 413.

2.1. Betingelser i RPL § 413

Retsplejelovens § 413 fremsætter tre betingelser, som skal være *godtgjort eller sandsynliggjort*, for at man som rettighedshaver kan opnå et midlertidigt forbud. Kravet om at ”godtgøre” er opfyldt, såfremt Retten finder at, muligheden for at den midlertidig afgørelse er uberettiget, ikke er til stede. For at Retten kan komme frem til hvorvidt der er godtgjort om der er sket en krænkelse, skal Retten

¹⁶ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 753

¹⁷ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 753

¹⁸ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 754

¹⁹ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 754

foretage en prøvelse, af sagens retlige og faktiske omstændigheder. Denne prøvelse vil være af samme karakter, som ved en civilretssag.²⁰ Kravet omkring Sandsynliggørelse, vil blive behandlet i afsnit 2.2.

De tre betingelser, der er fremsat i RPL § 413, er følgende; at parten som ønsker beskyttelse, har en rettighed til dette, at modpartens opførsel nødvendiggør dette påbud/forbud samt at partens mulighed for at opnå sin ret vil forspildes, hvis parten henvises til at afvente tvistens retlige afgørelse.²¹

2.1.1. Retten til beskyttelse

Den første betingelse i RPL § 413, omhandler retten til beskyttelse af sine immaterielle rettigheder. For at denne betingelse er opfyldt, skal rettighedshaveren påvise at denne har den ret, som søges beskyttet ved et eventuelt forbud.

Det følger af retsplejelovens § 413, nr. 1, at der i immaterialretlige sager, hvor en rettighedshaver anmoder om nedlæggelse af et midlertidigt forbud med henblik på at forebygge en aktuel eller overhængende krænkelse, stilles krav til, at ansøgeren enten godtgør eller i det mindste sandsynliggør, at vedkommende er indehaver af en gyldig immaterialret. Samt at denne ret krænkes eller er genstand for en nært forestående krænkelse, som kan være med til at danne grundlag for forbud.²²

Påtaleretten, dvs. retten til at anlægge en sag om krænkelse, varierer afhængigt af den konkrete type immaterialret der påberåbes, herunder eksempelvis ophavsret, varemærkeret eller patentrettigheder. De materielle betingelser for eksistensen af den relevante immaterialret samt betingelserne for påtaleret vil blive nærmere gennemgået i de følgende afsnit.

2.1.1.1. Betingelserne for ophavsrettigheder

Ophavsretten indtræder automatisk i det øjeblik et værk frembringes, forudsat at værket opfylder kravet om originalitet.²³ Ophavsretslovens, fremover benævnt OPHL, § 1, stk. 1 fastslår, at

²⁰ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 162

²¹ Jf. RPL § 413

²² Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 166

²³ Schönning et al., side 21

beskyttelsen omfatter litterære og kunstneriske værker, herunder musikalske frembringelser, som udgør en original intellektuel skabelse.²⁴

Vurderingen af, hvorvidt et værk er originalt, beror på to centrale kriterier. For det første skal værket være et udtryk for ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse, hvilket er fastslået i EU-domstolens praksis, herunder Infopaq-sagen (C-5/08).²⁵ For det andet spiller det ophavsretlige princip om dobbeltskabelse, ligeledes en væsentlig rolle. Dette princip fungerer som et vurderingsredskab til at afgøre, hvorvidt det er sandsynligt, at en anden, uafhængigt kunne have skabt et identisk eller væsentligt lignende værk. En høj grad af sandsynlighed herfor kan være med til at påvise mangel på den fornødne originalitet.²⁶

Såfremt værket opfylder kravene til ophavsretlig beskyttelse, erhverver ophavsmanden enerettigheder i medfør af OPHL § 2.²⁷ Disse enerettigheder omfatter navnlig retten til eksemplar fremstilling, offentlig fremførelse samt spredning og distribution af værket.²⁸

2.1.1.2. Betingelserne for patent

Patenter giver eneret til at udnytte tekniske opfindelser, hvilket betyder, at opfinderen får en eksklusiv ret til sin opfindelse, mod at dele den offentligt gennem patentkravene.²⁹ For at kunne opnå et patent skal der ansøges herom, der er tre primære veje som man kan gøre brug af for at ansøge om patent. Man kan ansøge nationalt, gennem det danske system ved Patent- og Varemærkestyrelsen, man kan ansøge regionalt gennem det europæiske patentsystem (EPC, European Patent Convention), som administreres af EPO. Den sidste måde hvorpå man kan ansøge om patent er gennem, en international ansøgning ved PCT-systemet, som gør det muligt at ansøge om patent i flere lande på én gang.³⁰

For at kunne opnå et patent skal opfindelsen opfylde tre kriterier: nyhed, opfindelseshøjde og industriel anvendelighed, jf. patentlovens, fremover benævnt PTL, § 2. Nyhedskravet betyder, at opfindelsen ikke må være kendt eller offentliggjort inden ansøgningsdatoen. Som patentansøger skal man,

²⁴ Madsen, 2023, side 24

²⁵ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 72

²⁶ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 74

²⁷ Madsen, 2023, side 48

²⁸ Schønning et al., side 42

²⁹ Schønning et al., side 265

³⁰ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 285

være meget varsom med hvem man informere omkring sin opfindelse, og hvordan man tester den, for ikke at skabe en situation hvor ens handlinger ender med at være nyhedsskadende.³¹

Opfindelseshøjden kræver, at opfindelsen ikke blot er en naturlig videreudvikling af i forvejen eksisterende teknologi, men indebærer et teknologisk spring.³² Dette vurderes i praksis ofte ud fra ”problem and solution-approach”, hvor man analyserer, om løsningen er indlysende for ”fagmanden”, som er en person der har gennemsnitlig viden indenfor det pågældende område.³³

Det sidste kriterie der skal være opfyldt, er i forhold til at opfindelsen skal være industriel anvendelig. Dette kriterie er fundamental i den forstand, at det forudsætter at der foreligger et praktisk element i opfindelsen. Dette kriterie er med til at forhindre at patentansøgere kan forsøge at forbeholde sig uudforskede områder, med henblik på først senere at begynde at forske i dette.³⁴

Når et patent er meddelt, så er det patentkravene der fastlægger beskyttelsens omfang, og krænkelser sker, hvis et produkt falder inden for disse krav, jf. PTL § 39. Selv teknisk ækvivalente løsninger kan udgøre en krænkelse, hvis de opfylder samme funktion på en åbenbar måde for en fagperson.³⁵

2.1.1.3. Betingelserne for Brugsmodeller

Brugsmodeller, er populært omtalt som det lille patent, årsagen til dette er at brugsmodeller beskytter frembringelser, herunder små opfindelser, inden for det tekniske område.³⁶ Denne beskyttelsesform er ikke lige så udbredt som patentet. Beskyttelsesomfanget af brugsmodeller er beskrevet i brugsmodelkravene, jf. Brugsmodellovens, fremover benævnt BML, § 37. For at kunne opnå en immaterialretlig beskyttelse gennem en brugsmodel, skal der ansøges om disse.

Der er to betingelser som skal være opfyldt, for at kunne opnå en brugsmodel. Den første betingelse, der skal være opfyldt, er nyhedskravet. Dette krav er identisk med det, der gælder ved

³¹ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 342

³² Schönning et al., side 280

³³ Schönning et al., side 281

³⁴ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 308

³⁵ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 378

³⁶ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 427

patentansøgninger, idet der stilles krav om, at opfindelsen har en objektiv karakter og opfylder kravet om global nyhed.³⁷

Den mest væsentlige forskel mellem brugsmodeller og patenter ligger i kravet til den tekniske højde. I brugsmodelretten betegnes dette krav som frembringelseshøjde, og det fremgår af lovbemærkningerne, at dette krav er lavere end opfindelseshøjden i patentretten.³⁸ Der er begrænset information om det præcise niveau for frembringelseshøjden. Det er dog fast praksis, at vurderingen, ligesom i patentretten, foretages ud fra *fagmandens* synspunkt.³⁹ Der lægges yderligere vægt på, at frembringelsen skal adskille sig tydeligt, men ikke væsentligt, som det er tilfældet i patentretten.⁴⁰

2.1.1.4. Betingelserne for varemærkerettigheder

Varemærkerettigheder giver rettighedshaver beskyttelse af særlige kendetegn, herunder tegn som logoer, navne, varens form, lyde, osv., jf. Varemærkeloven, fremover benævnt VML, § 2. Det er grundlæggende muligt at opnå en varemærkerettighed gennem 3 systemer. Den første metode er gennem registrering af et varemærke ved en dansk myndighed, den anden er muligheden for at registrere den ifølge Madridprotokollen hvilket giver ansøgeren mulighed for at opnå et varemærke i flere lande med blot en ansøgning. Den sidste måde hvorpå man kan opnå en varemærkebeskyttelse, er gennem erhvervsmæssig benyttelse af et varemærke, jf. VML § 3 stk. 1. På denne baggrund kan det udledes at det i Danmark er muligt at opnå både registrerede og uregistrerede varemærker.⁴¹

2.1.1.4.1. De registrerede varemærker

For at man kan opnå beskyttelse gennem et registreret varemærke er der særligt to krav som skal være opfyldt. Varemærket skal have særpræg, hvilket betyder at varemærket skal kunne identificere én virksomheds varer og skille dem fra andres.⁴² Det andet krav som skal være opfyldt, er at varemærket skal kunne gengives ”klart og præcist”, således at det er entydigt identificerbart og kan offentliggøres.⁴³

³⁷ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 436

³⁸ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 437

³⁹ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 437

⁴⁰ Schönning et al., 2009, side 377

⁴¹ Wallberg & Francke Ravn, 2017, side 57.

⁴² Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 529

⁴³ Jf. VML § 2, stk. 2

For at opnå et registreret varemærke skal der indsendes en ansøgning. Ansøgning om registrering af et varemærke i Danmark sker digitalt via Patent- og Varemærkestyrelsen og skal opfylde visse formkrav, jf. varemærkelovens § 12 og bekendtgørelse nr. 89 af 26. januar 2024 om ansøgning og registrering af varemærker. Ansøgningen skal indeholde en entydig gengivelse af det tegn, der ønskes registreret som varemærke, således tegnet klart kan identificeres og offentliggøres.⁴⁴

2.1.1.4.2. De uregistrerede varemærker

Det er beskrevet ovenfor at det i Danmark er muligt at opnå et uregistreret varemærke. Dette sker gennem erhvervsmæssig benyttelse, hvilket vil sige at der gøres brug af varemærket.⁴⁵ Der er i dette ikke knyttet nærmere betingelser til intensiteten af brugen, hvorfor der i teorien kan opnås et varemærke efter en dag, hvor denne har været taget i brug.⁴⁶

En væsentlig fordel ved, at dansk ret anerkender varemærkerettigheder, der er opnået uden registrering er, at det åbner mulighed for retsbeskyttelse af tegn, der i udgangspunktet ikke har det fornødne særpræg.⁴⁷ Da manglende særpræg udgør en absolut registreringshindring, jf. VML § 13, stk. 2, nr. 2. Uregistrerede varemærker kan fungere, som et alternativt grundlag for beskyttelse. Gennem faktisk erhvervsmæssig brug kan et ellers ikke-registrerbart tegn opnå det nødvendige særpræg gennem indarbejdelse. I henhold til VML § 3, stk. 3, kan et varemærke således opnå beskyttelse, hvis det efter en vis tids anvendelse har opnået det fornødne særpræg ved indarbejdelse.⁴⁸

2.1.1.5. Betingelserne for designrettigheder

Designretten beskytter et produkts ydre fremtoning, eksempelvis form, farver, struktur og materiale. Det er dog vigtigt at påpege at designretten ikke beskytter funktionsmæssige aspekter af et design.⁴⁹ Både hele produkter og dele af komplekse produkter kan beskyttes, hvis delene er synlige under normal brug og opfylder beskyttelseskravene.

⁴⁴ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 508

⁴⁵ Jf. VML § 3 stk. 1 nr. 3

⁴⁶ Wallberg & Francke Ravn, 2017, side 61

⁴⁷ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 513

⁴⁸ Wallberg & Francke Ravn, 2017, side 61

⁴⁹ Madsen, 2023, side 125

For at opnå designbeskyttelse skal designet være nyt og have individuel karakter. Nyhedskravet betyder, at designet ikke må være identisk eller næsten identisk med et tidligere offentliggjort design, medmindre det er ukendt for relevante fagfolk.⁵⁰ Der gælder dog en 12 måneders nyhedsskånefrist, jf. Designlovens, fremover benævnt DSL, § 6, nr. 1. Denne skånefrist er en periode hvor designet godt må være offentliggjort uden at det miste muligheden for at opnå beskyttelsen.⁵¹ *Den informerede bruger* kan bruges som målestok til at vurdere, om designet har den nødvendige individuelle karakter. Den informerede bruger, dette er en særlig observant person inden for den relevante branche, denne vurdering er fastsat i EU-Domstolens afgørelse *C-281/10P PepsiCO*.⁵²

For at opnå designbeskyttelse i Danmark, som et registreret nationalt design, skal der indsendes en ansøgning til Patent- og Varemærkestyrelsen.⁵³ Varigheden af beskyttelsen for danske nationale designrettigheder er som maksimalt 25 år, det fungerer dog på den måde at designregistreringen skal fornyes hvert femte år.⁵⁴ Rettighedshaveren har eneret til at udnytte designet, herunder produktion, markedsføring og salg, Rettigheden kan forhindre andre i at anvende identiske eller lignende design, der skaber samme helhedsindtryk for den informerede bruger.⁵⁵

2.1.1.6. Påtaleretten

Efter den ovenstående gennemgang af de specifikke krav og betingelser for opnåelse og opretholdelse af de enkelte immaterielle enerettigheder, er det relevant at behandle spørgsmålet om, hvem der har ret til at påtale krænkelse af sådanne rettigheder, og dermed hvem der har ret til at indgive en begæring omkring et midlertidig forbud.

I immaterialretlige konflikter er det en grundlæggende forudsætning, for at opnå retslig beskyttelse, herunder også muligheden for at få nedlagt midlertidige forbud eller påbud, at den forurettede part er påtaleberettiget.⁵⁶

⁵⁰ Madsen, 2023, side 128

⁵¹ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 465

⁵² Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 467

⁵³ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 453

⁵⁴ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 495

⁵⁵ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 484

⁵⁶ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 141

Spørgsmålet om påtaleret reguleres dels af de særlige regler, der følger af de enkelte immaterialretlige love, og dels af de almindelige civilprocesretlige regler om søgsmålsret, i det omfang at disse ikke indeholder en udtømmende regulering. Som udgangspunkt tilkommer påtaleretten rettighedshaveren selv, men den kan, afhængigt af den konkrete rettighedstype, overdrages eller tillægges tredjemand, eksempelvis licenstagere og mandatarer.⁵⁷

Den første immaterielle rettighed der er relevant at kigge på, er *ophavsretten*, det fremgår af ophavsretsloven, at påtaleretten som udgangspunkt tilgår ophavsmanden, jf. OPHL § 6, 2. pkt. og OPHL § 7, hvorefter der gælder en formodningsregel om ophavsmandskab. Er ophavsmanden død, tilkommer påtaleretten arvingerne, jf. OPHL § 61. Rettighederne i henhold til ophavsretsloven kan overdrages helt eller delvist, jf. OPHL § 53, stk. 1, dog med den begrænsning at de ideelle rettigheder efter OPHL § 3, som altovervejende hovedregel ikke kan overdrages, jf. OPHL § 3 stk. 3.⁵⁸

Herefter er det relevant at se påtaleretten for *patenter* og *brugsmodeller*. Påtaleretten i patentsager reguleres af patentloven, hvor PTL § 63, stk. 1, 3. pkt. fastslår, at licenstagere også kan anlægge sag om krænkelse, medmindre andet er aftalt.⁵⁹ Der er en tilsvarende bestemmelse i BML § 59, stk. 1, 2. pkt. På baggrund af dette kan det udledes at det både er muligt for indehavere og eksklusive licenstagere at udøve påtaleret, mens ikke-eksklusive licenstagere ikke nødvendigvis er givet en sådan adgang.⁶⁰

Påtaleretten for *varemærkerettigheder* er reguleret i VML, det fremgår af denne at det er muligt at overdrage varemærkerettigheder, jf. VML §§ 38 og 39, det kan yderligere udledes at en sådan overdragelse også omfatter påtaleretten.⁶¹ Derudover kan licensgivere og -tagere være påtaleberettigede, jf. VML § 45, stk. 1, medmindre andet er aftalt. Licenstagere skal underrette licensgiveren forud for sagsanlæg, jf. stk. 2, men manglende underretning fratager ikke licenstagere påtaleretten.⁶²

Den sidste immaterielle rettighed som vil blive behandlet, er *designrettigheder*. I store træk følger designbeskyttelsen, samme struktur som varemærkeretten. Dette er på trods af at DSL, ikke

⁵⁷ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 141-142

⁵⁸ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 142

⁵⁹ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 145

⁶⁰ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 145

⁶¹ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 143

⁶² Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 144

indeholder en selvstændig bestemmelse om påtaleret, herfor antages det at reglerne i VML analogt vil finde anvendelse.⁶³

På baggrund af den ovenstående gennemgang kan det udledes, at muligheden for at opnå et midlertidigt forbud i henhold til retsplejelovens § 413, stk. 1, forudsætter, at rettighedshaveren kan sandsynliggøre, at der foreligger en gyldig immateriel rettighed. Bestemmelsen kræver således en vis grad af bevis for rettighedens eksistens. Det fremgår samtidig, at kravene til dokumentation og adgang til håndhævelse varierer afhængigt af rettighedens karakter og regulering. Selvom påtaleretten som udgangspunkt tilkommer rettighedshaveren, kan den i visse tilfælde, afhængigt af aftalegrundlag og rettighedstype, også tillægges licenstagere eller andre rettighedserhververe. Det midlertidige forbud er derfor betinget af både den materielle gyldighed af den påberåbte rettighed og den retlige adgang til at søge domstolsmæssig beskyttelse heraf.

2.1.2. Aktualitetskravet

Den anden betingelse som fremsættes af RPL § 413 nr. 2, omhandler kravet om aktualitet. Dette krav vil blive behandlet yderligere i følgende afsnit.

En central betingelse for meddelelse af midlertidige retsmidler, herunder forbud og påbud, er at rekvirenten godtgør eller i det mindste kan sandsynliggøre, at modpartens adfærd nødvendiggør, at der iværksættes et sådant indgreb, jf. RPL § 413, nr. 2. Bestemmelsen, som i sproglig henseende er en videreførelse af den tidligere § 642, nr. 2, der nu også udtrykkeligt omfatter udtrykkeligt påbud, og betingelsen betegnes ofte som *aktualitetskravet*.⁶⁴ Formålet med kravet omkring aktualitet er at sikre, at domstolene kun iværksætter indgribende foreløbige retsmidler i situationer, hvor der foreligger en reel og aktuel trussel mod rekvirentens ret. Denne betingelse kan være opfyldt i to situationer, i tilfælde hvor der er allerede faktiske retskrænkelser, også i tilfælde, hvor der foreligger en truende risiko for fremtidige retskrænkelser.⁶⁵

⁶³ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 144

⁶⁴ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 174

⁶⁵ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 174

2.1.2.1. Faktisk krænkelse

Den første måde hvorpå kravet omkring aktualitet kan være opfyldt er ved en faktisk og aktuel krænkelse. Når der foreligger en faktisk krænkelse, er der som udgangspunkt en stærk formodning for, at aktualitetskravet er opfyldt i forhold til at forhindre gentagelse eller lignende handlinger.⁶⁶ Denne formodning kan dog afkræftes af konkrete omstændigheder, som taler afgørende imod, at der foreligger en nærliggende risiko for gentagelse, jf. *U 1997.1266 V*, herefter omtalt *Buksesnedkeren mod Bilka*.

U 1997.1266 V, illustrerer, at en tidligere foretaget retskrænkelser ikke i sig selv er tilstrækkelig til at opfylde aktualitetskravet i § 413, nr. 2. I denne sag var det krænkende produkt, en regnjakke solgt af Bilka. Produktet var ved sagens fremmelse allerede udsolgt, og Bilka havde ikke længere jakkerne i sin besiddelse, da forbuddet blev nedlagt. Vestre Landsret ophævede derfor forbuddet under henvisning til, at der ikke var nogen reel risiko for gentagelse.⁶⁷

Afgørelsen for *Buksesnedkeren mod Bilka*, er med til at illustrere, at der selv ved en faktisk krænkelse kræves konkrete omstændigheder, som sandsynliggør, at krænkelsen vil fortsætte eller gentage sig. Er dette ikke tilfældet, vil betingelsen om aktualitet ikke være opfyldt. I sådanne situationer kan rekvirenten dog stadig have en interesse i at få meddelt påbud, f.eks. om tilbagetrækning af ulovligt markedsførte produkter.⁶⁸

2.1.2.2. Truende krænkelse

Den anden måde hvorpå man kan opfylde kravet omkring aktualitet, er i situationer hvor der er tale om en potentiel eller truende krænkelse. Dette er i situationer hvor der endnu ikke er foretaget nogen krænkende handling. Der stilles de samme krav til konkrete og kvalificerede omstændigheder, som sandsynliggør, at en krænkelse vil finde sted inden for en snæver fremtid.⁶⁹

Det kan eksempelvis være tilfælde, hvor der foreligger prototyper, udkast til markedsføringsmateriale eller lignende forberedelseshandlinger. Den blotte nægtelse af at afgive en erklæring om, at

⁶⁶ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 175

⁶⁷ Jf. *U 1997.1266 V*

⁶⁸ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 175

⁶⁹ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 175

krænkende handlinger ikke vil blive foretaget, er som udgangspunkt ikke tilstrækkeligt til at opfylde kravet, jf. U 2011.2501 H, herefter omtalt *Novartis mod Teva*.⁷⁰

*U 2011.2501 H, dommen vedrørte lægemiddelvirksomheden Teva Denmark A/S, som havde søgt og opnået markedsføringstilladelse til et generisk lægemiddel flere år før udløbet af patentbeskyttelsen for det tilsvarende referencelægemiddel. Patenthaveren opfattede dette som en truende krænkelse og anmodede om forbud, hvilket Østre Landsret imødekom. Ved Højesterets efterfølgende prøvelse blev forbuddet dog ophævet, på baggrund af at aktualitetskravet i § 413, nr. 2, ikke var opfyldt.*⁷¹

Denne betingelse har navnlig givet anledning til spørgsmål i sager med relation til *Bolar-undtagelsen* i patentlovens § 3, stk. 3, nr. 4, hvor generiske lægemiddelproducenters ansøgning om markedsføringstilladelser som udgangspunkt ikke udgør patentindgreb.⁷² Det afgørende for aktualitetsbedømmelsen bliver her, om de foreliggende omstændigheder, eksempelvis meget tidlige ansøgninger om markedsføringstilladelse kombineret med modpartens adfærd, kan give anledning til en risiko for krænkelse. Som Højesteret fastslog i *Novartis mod Teva*, er det ikke i sig selv tilstrækkeligt, at tilladelser er opnået i god tid inden patentudløb, såfremt der ikke foreligger andre forhold, som taler for at der er en forestående krænkelse.⁷³

Ud fra ovenstående kan der udledes følgende omkring aktualitetskravet i RPL § 413, stk. 2. Aktualitetskravet kan både opfyldes ved en faktisk og en truende krænkelse, men i begge tilfælde kræves det, at der foreligger konkrete og kvalificerede omstændigheder, som sandsynliggør en nærliggende risiko for en retskrænkelse.⁷⁴ Ved en allerede indtrådt krænkelse er der en formodning for aktualitet, men denne kan afkræftes, hvis krænkelsen er afsluttet og ikke kan forventes gentaget, jf. *Buksesnedkeren mod Bilka*.⁷⁵ Ved truende krænkelse kan det udledes at der må foreligge klare indikationer på en forestående handling, hvilket *Novartis mod Teva*, illustrerer ved at afvise, at forberedende handlinger og passivitet i sig selv opfylder kravet.⁷⁶ Dermed er praksis med til at illustrere, at det ikke er

⁷⁰ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 176

⁷¹ Jf. U 2011.2501 H

⁷² Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 758

⁷³ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 176

⁷⁴ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 175

⁷⁵ Jf. U 1997.1266 V

⁷⁶ Jf. U 2011.2501 H

tilstrækkeligt blot at påvise en hypotetisk risiko, der må være tale om en konkret og nært forestående trussel mod rettighedshaverens position.⁷⁷

2.1.3. Periculum in mora

Den sidste betingelse, som skal være opfyldt, fremgår af RPL § 413, nr. 3. Denne er i forhold til at rettighedshaverens mulighed for at opnå sin ret vil forspildes, hvis parten henvises til at afvente tvistens retlige afgørelse. Dette kaldes også *periculum in mora*.⁷⁸

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der kun kan meddeles forbud og påbud, når der foreligger et konkret og aktuelt behov for midlertidig retsbeskyttelse, fordi rekvirenten ellers risikerer et retstab, som eventuelt ikke kan kompenseres gennem ordinære retlige skridt. Begrebet *retstab* er ikke defineret i lovforarbejderne og har heller ikke en fast juridisk betydning i dansk ret, hvorfor der overlades domstolene et betydeligt skøn ved vurderingen af, hvorvidt betingelsen er opfyldt. Retspraksis har dog fastslået, at selv økonomiske tab, der i princippet kunne kompenseres efterfølgende, eksempelvis gennem erstatning eller korrigerende tiltag, kan udgøre tilstrækkeligt grundlag for forbud, hvis tabet er konkret og nært forestående.⁷⁹

Det fremgår desuden af lovforarbejderne, at midlertidige foranstaltninger, herunder navnlig forbud og påbud, særligt inden for immaterialretten, udgør den primære beskyttelse mod retskrænkelser.⁸⁰ RPL § 413, nr. 3, står derfor som udgangspunkt ikke i vejen for meddelelse af forbud og påbud i disse sager. Alligevel viser nyere retspraksis, at bestemmelsen kan udgøre en væsentlig barriere, hvis rekvirenten ikke handler hurtigt eller ikke kan påvise det konkrete behov for hasteindgreb.⁸¹ Et eksempel herpå kunne være i sagen U.2024.4300, herefter omtalt *Novartis mod Glenmark*, hvori et midlertidigt forbud blev ophævet, på baggrund af rettighedshaveren passivitet.⁸²

Et særligt aspekt af betingelsen vedrører krav om hurtig retsforfølgning. Rekvirenten må fremsætte begæring om midlertidig afgørelse inden for kort tid efter at have fået kendskab til krænkelsen.

⁷⁷ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 176

⁷⁸ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 758

⁷⁹ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 177

⁸⁰ Betænkning 1530/2012 side 23

⁸¹ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 177

⁸² Jf. U.2024.4300

Praksis viser, at der gælder en betydelig strengere vurdering af passivitet ved anmodninger om midlertidige foranstaltninger end ved ordinære søgsmål.⁸³ Eksempler herpå kunne være i U 1998.1385/2 SH blev en begæring afvist, fordi rekvirenten havde udvist passivitet i over et år, og retten fandt derfor, at forfølgning gennem almindelig rettergang måtte anses for tilstrækkelig.⁸⁴ I U 2007.1384 V ses også Afvisning grundet passivitet, hvor en markedsføringskrænkelser ikke blev anset for så alvorlig eller uoprettelig, at en midlertidig foranstaltning var påkrævet, især under hensyn til den korte periode frem til voldgiftens afgørelse.⁸⁵

Højesteret har i sagen U 2014.3346 H, herefter omtalt *Controllers og Kersi F. Porbunderwalla mod Sarbanes-Oxley Institute*, endvidere præciseret, at der skal være proportionalitet mellem den tid, der er forløbet, og nødvendigheden af en hurtig indgriben. Da rekvirenten her ventede over et år fra første påtale til anmodning om forbud, fandt Højesteret, at betingelsen i § 413, nr. 3, ikke var opfyldt, på trods af det forhold, at der forelå en potentiel overtrædelse af markedsføringsloven.⁸⁶

Sammenfattende viser praksis, at bestemmelsen i § 413, nr. 3, stiller krav om både et konkret og dokumenterbart behov for hurtig sikring samt en hurtig retsforfølgning. Forsømmes dette, mister rekvirenten i vidt omfang muligheden for at opnå midlertidige retsmidler, også selv om krænkelsen i sig selv måtte være velbegrunnet.

2.2. Sandsynliggørelseskravet i RPL § 413

Den foregående gennemgang af betingelserne i retsplejelovens § 413 vil danne grundlag for det følgende afsnit. Her vil fokus rettes mod spørgsmålet om, hvornår Retten anser en krænkelser for tilstrækkeligt sandsynliggjort, og dermed gør det muligt at der kan nedlægges et midlertidigt forbud. Det er som nævnt, vigtigt at rettighedshaveren kan godtgøre eller sandsynliggøre den pågældende krænkelser, for at kunne opnå et midlertidigt forbud gennem RPL § 413.

Set fra rettighedshaverens perspektiv udgør muligheden for at nøjes med at skulle sandsynliggøre sit krav, som en væsentlig fordel da det reducerer bevisbyrdens omfang i den indledende fase. Denne

⁸³ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 179

⁸⁴ Jf. U 1998.1385/2 SH

⁸⁵ Jf. U 2007.1384

⁸⁶ Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015, side 180

lettelse indebærer dog også en risiko, da rettighedshaveren kan pålægges erstatningsansvar, hvis det efterfølgende viser sig, at det meddelte forbud var uberettiget. En sådan situation kan opstå, hvis en senere grundig bevisførelse dokumenterer, at der reelt ikke forelå nogen krænkelse. Med dette udgangspunkt vil følgende afsnit undersøge, hvordan retten vurderer sandsynliggørelsen af en krænkelse i praksis.⁸⁷

2.2.1. Retspraksis for RPL § 413

Som nævnt i afsnittet ovenfor vil der i det følgende blive foretaget en gennemgang af forskellige domme og kendelser, som kan være med til at illustrere hvornår der er tale om at et krav er sandsynliggjort. Den første sag der er relevant at kigge på i henhold til kravet omkring sandsynliggørelse i RPL § 413, er SH2024.BS-47557/2024-SHR, herefter omtalt *Lissy Boesen Design mod Casa-Form ApS*. Denne sag omhandler en anmodning om midlertidigt forbud både i henhold til en krænkelse af ophavsrettigheder, samt en krænkelse af en varemærkerettighed.⁸⁸

SH2024.BS-47557/2024-SHR: denne sag omhandler en tvist imellem Lissy Boesen Design og Casa-Form ApS (tidligere Boesen Design ApS). Tvisten er vedrørende spørgsmålet om ophavsret til en række forskellige legeskulpturer, som var designet af A. Lissy Boesen Design, påstod under sagen at være indehaver af ophavsretten til skulpturer, mens Casa-Form ApS solgte og markedsførte dem under den påstand, at de havde en ret til at gøre dette.⁸⁹ Det var i sagen hverken Lissy Boesen Design eller Casa-Form, som var den oprindelige designer. Det var som nævnt A der havde skabt skulpturerne. I sagen opstod der uenighed om hvorvidt Lissy Boesen Design havde fået en eksklusiv og uopsigelig brugsret til skulpturerne, i forbindelse med en virksomhedsomdannelse, som fandt sted i 2015. Lissy Boesen Design påstod, at skulpturerne var blevet overdraget til selskabet som en del af virksomhedsomdannelsen, og at selskabet derfor besad ophavsrettighederne. Casa-Form ApS bestred dette og hævdede, at A fortsat var indehaver af ophavsrettighederne, og at A havde givet en licens til Casa-Form ApS til at producere og markedsføre skulpturerne. Sagen involverede også spørgsmål om brugen af selskabsnavnet »Boesen Design ApS«, hvor Lissy Boesen Design hævdede, at Casa-

⁸⁷ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 754

⁸⁸ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

⁸⁹ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

Form ApS ved at anvende dette navn krænkede deres varemærkeret og skabte risiko for forveksling.⁹⁰

I denne sag var der som nævnt to relevante problemstillinger, som retten blev anmodet om at behandle. Den første i forhold til at Lissy Boesen Design ApS skulle sandsynliggøre at de havde fået overdraget ophavsrettighederne til skulpturerne under virksomhedsomdannelsen i 2015. Retten konkluderede at Lissy Boesen Design ApS ikke havde sandsynliggjort sin eksklusivret til skulpturerne, da der hverken blev forelagt en vurderingsberetning, som kunne påvise at rettighederne var overdraget ved virksomhedsomdannelsen, eller en skriftlig aftale som kunne påvise at rettighederne var overdraget, hvorfor Betingelsen i RPL § 413 st. 1 nr. 1, ikke var opfyldt.⁹¹

Mens Retten ikke fandt at ophavsretten var sandsynliggjort, vurderede retten derimod, at Lissy Boesen Design havde sandsynliggjort at der var en uregistreret varemærkeret til betegnelsen »Lissy Boesen Design«. Dokumentationen herfor bestod blandt andet i diverse markedsføringsmateriale, domæneregistreringer samt brugen af betegnelsen over en længere årrække. Retten fandt, at sagsøgtets brug af selskabsnavnet »Boesen Design ApS« var egnet til at skabe forveksling og dermed skade sagsøgers kommercielle interesser. Da den krænkede varemærkeret var sandsynliggjort, og da sagsøgte allerede havde anvendt navnet i kommerciel henvendelse til samarbejdspartnere, fandt retten, at forudsætningerne for forbud efter § 413 var opfyldt i forhold til denne påstand.⁹²

En anden interessant sag som også omhandlede krænkelse og brugen af varemærker er, sagerne BS-162/2024-OLR og BS-163/2024-OLR, som er samlet i U.2024.5307, herefter omtalt *Coop Danmark mod Artpusher Gallery*. Disse sager omhandler en tvist mellem Coop Danmark og Artpusher Gallery og N, hvor de to sidst nævnte havde anvendt Coops varemærker, henholdsvis figurmærket af Irmapi-gen samt ordmærkerne Irma og Coop, i et kommercielt formål.⁹³

U.2024.5307, omhandler en tvist mellem Coop Danmark A/S og Artpusher Gallery ApS og N, og om hvorvidt brugen af Figurmærket "Irmapi-gen" og ordmærkerne "Irma" og "Coop" udgjorde en krænkelse af Coops varemærkerettigheder. Artpusher Gallery ApS anvendte "Irmapi-gen" og ordmærkerne i en kommerciel sammenhæng, som Coop i

⁹⁰ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

⁹¹ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

⁹² Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

⁹³ Jf. U.2024.5307

sagen fremlagde at det udgjorde en uberettiget udnyttelse af deres varemærker. I sagen bestred Artpusher Gallery ApS og N denne påstand, og fremlagde at deres brug af varemærkerne var omfattet af kunstnerisk ytringsfrihed.⁹⁴

I sagen blev der fremlagt en lang række eksempler af Artpusher Gallery og N's værker, hvor der var gjort brug af Coops varemærker. Det drejer sig eksempelvis om plakater indeholdende Irmapien, herunder værket "Wonderfull Copenhagen", som afbilleder irmapigen med en Soundboks i baggrunden, øl i hånden og cigaret i munden, og i den anden retning bliver der så fremlagt en enkelt akvarel tegning, hvoraf Irmapien fremgår foran Den Lille Havfrue, hvor der på den sten, som Den Lille Havfrue sidder på, er skrevet "Fuck Coop".⁹⁵

Foruden de nævnte eksempler ovenfor så har Artpusher yderligere anvendt Irmapien i forskellige, kunstværker og produkter, herunder plakater, tryk og merchandise, hvor figuren ofte fremstår som næsten identisk med Coops figurvaremærke. Derudover er varemærket Irma anvendt i markedsføringen og på produkterne. Landsretten vurderer at den omfattende brug af *Irma-pigen* og varemærket Irma, kombineret med markedsføring, kan skabe forvirring i offentlighedens bevidsthed om, hvem der kontrollerer varemærkerne. Det skaber en risiko for, at *Irma* varemærkernes særpræg udvandes, hvilket kan skade deres position på markedet. Landsretten finder derfor i denne sag, at Artpusher Gallerys brug af disse varemærker udgør en krænkelse af Coops varemærkeret, samt at brugen ikke er betinget af N's kunstneriske ytringsfrihed.⁹⁶

Et interessant aspekt i denne sag er at Landsretten finder at den måde hvorpå varemærket Coop er brugt i de forskellige værker, ikke kan anses for være en krænkelse, men nærmere omfattet af den kunstneriske ytringsfrihed. Varemærket Coop, bliver hovedsageligt, i det fremlagte materiale, brugt i situation hvor der står "Fuck Coop", samt det bliver anvendt i en langt mindre grad end anvendelse af eksempelvis *Irmapien*. Retten har herfor vurderet at der ikke er tale om en krænkelse af varemærker Coop, på trods af at Coop kan opleve skade grundet denne omtale. Herfor blev det forbud Sø og handelsretten havde nedlagt mod brugen af dette, ophævet.⁹⁷

⁹⁴ Jf. U.2024.5307

⁹⁵ Jf. U.2024.5307

⁹⁶ Jf. U.2024.5307

⁹⁷ Jf. U.2024.5307

Samlet kommer retten herfor frem til, at Artpusher Gallery og N's brug af varemærkerne *Irma-pigen* og *Irma*, er en krænkelse af Coops varemærkerettighed. Samtidig vurderes det også at brugen af varemærket Coop, er i så lille en grad at der ikke er tale om en krænkelse. Denne kendelse er god til at vise hvornår retten mener at krav er sandsynliggjort efter RPL § 413. Kendelsen er med til at illustrere, når der ligger dokumentation for et gyldigt varemærke og når den påståede krænkelse skaber risiko for forveksling eller misbrug af varemærkets renommé, så er betingelserne i RPL § 413 opfyldt. Samtidig er den også med til at illustrere, at Retten foretager en konkret afvejning mellem varemærkerettighederne og ytringsfriheden. Kendelsen viser blandt andet at ytringsfriheden ikke kan anvendes, som et forsvar for kommerciel udnyttelse af andre varemærker, når der sker i så stort et omfang som med *Irma-pigen*.⁹⁸

2.2.1.2. Ophavsretlig beskyttelse af sko sandsynliggjort

Et andet eksempel fra Retspraksis hvori ophavsretten har været omdrejningspunktet, er den meget omtalte sag, omhandlende Ganni's *Buckle Ballerina* sandal, Sag BS-43774/2024-OLR, herefter omtalt *Ganni mod Steve Madden (L)*. Sagen omhandler i store træk tvisten mellem Ganni og Steve Madden, hvor Ganni påstod at Steve Madden gennem salg og markedsføring, af sko modellen "Grand Ave", havde krænket Ganni's ophavsret af skoen "Buckle Ballerina".

Sag BS-43774/2024-OLR, i sagen påstod Ganni, at deres skomodel, benævnt Buckle Ballerina, var beskyttet som en ophavsretlig brugskunst, og som et særpræget produkt i henhold til markedsføringsloven. Steve Madden bestred i sagen, at Buckle Ballerina, opfyldte kravene til en ophavsretlig beskyttelse, deres begrundelse var at skoen indeholdt del elementer fra tidligere kendte designs. Herunder også Ganni's egne tidligere sko kollektioner. I Retten blev der fremlagt forskelligt materiale, samt eksempler på tidligere kendte designs med samme stil.

Retten fandt imidlertid, trods Steve Maddens materiale, at Ganni's design for Buckle Ballerina, udgjorde skaberens egen intellektuelle frembringelse, og på den baggrund konkluderede retten at skoen var beskyttet efter ophavsretsloven. Derfor blev der i denne sag nedlagt et midlertidigt forbud da Ganni i sagen havde sandsynliggjort sin ret, og krænkelsen.

⁹⁸ Jf. U.2024.5307

I denne sag skulle Retten vurdere, om Ganni, ved deres sko design af Buckle Ballerina, var beskyttet efter de ophavsretlige regler. Denne dom er blevet behandlet i Sø og Handelsretten, i *BS-25562/2024-SHR*, herefter omtalt *Ganni mod Steve Madden (SHR)*, hvor Retten kom frem til at Ganni i sagen havde godtgjort at der var tale om at "Buckle Ballerina" var ophavsretligt beskyttet. I Sø og Handelsretten, blev der særligt lagt vægt på sammensætningen af skoen, og at dette ikke var set før, hvilket retten har tolket som designerens egen intellektuelle frembringelse.⁹⁹ I *Ganni mod Steve Madden (L)* valgte Landsretten at støtte Sø og Handelsrettens vurdering heraf. Landsretten stadfæster herfor, sø og handelsrettens kendelse, hvorfor Ganni efter dette har godtgjort at skoen "Buckle ballerina" er ophavsretligt beskyttet, og at skoen er et resultat af skaberens egen intellektuelle frembringelse.¹⁰⁰

Denne sag er særligt interessant i henhold til kravet om sandsynliggørelse, fordi Retten i andres sager ikke er enig i at Ganni har godtgjort eller sandsynliggjort at *Buckle Ballerina* er beskyttet efter ophavsretten. Samtidig med at Ganni havde sagen mod Steve Madden, kørte de også en sag mod Lulus Fashion Lounge, som var en forhandler af Steve Maddens sko. Denne sag blev behandlet i Sø og handelsretten, *BS-32550/2024-SHR*, herefter omtalt *Ganni mod Lulus Fashion Lounge (SHR)*, hvor Retten kom frem til at Ganni ikke havde sandsynliggjort at "Buckle Ballerina" var ophavsretligt beskyttet. Retten lagde særligt vægt på følgende i deres afgørelse: " at de valg, som er foretaget i designprocessen, må anses for sædvanlige i en designproces i modeverdenen, og at der samlet set ikke er tale om en sådan nyskabelse, at skoen kan anses som en intellektuel frembringelse, der nyder beskyttelse efter ophavsretsloven"¹⁰¹. Ganni forsøgte i sagen *BS-59217/2024-OLR*, herefter omtalt *Ganni mod Lulus Fashion Lounge (L)*, at få Landsretten til at bekræfte, deres ophavsretlige beskyttelse af Buckle Ballerina. Retten nægtede dog at behandle dette, på baggrund af at Ganni ikke vil opnå en bedre beskyttelse i forhold til det forbud de allerede har fået i forbindelse med markedsføringsloven. Det vil altså sige at Ganni efter Landsrettens afgørelse stadig har et midlertidigt forbud mod *Graya Ballerina*, men de har ikke fået Rettens anerkendelse på at de har ophavsretlig beskyttelse af deres Buckle Ballerina.

Oveni dette har Ganni kørt en sag imod Bianco, omhandlende den samme sko og krænkelsen af deres ophavsret. *BS-44774/2024-SHR*, herefter omtalt *Ganni mod Bianco*, ligger grund for denne sag, Retten kommer i sin begrundelse frem til at Ganni i sagen ikke har sandsynliggjort, at deres Buckle

⁹⁹ Jf. *BS-25562/2024-SHR*

¹⁰⁰ Jf. *BS-43774/2024-OLR*

¹⁰¹ Jf. *BS-59217/2024-OLR*

Ballerina er ophavsretligt beskyttet, på grund af at denne ikke opfylder kravet omkring originalitet. De lægger særligt vægt på at skoen er sammensat af i forvejen kendte design elementer. De lægger yderligere til grund, at de valg der er taget i design processen må anses for værende en normal del af design processen, hvorfor Retten i *Ganni mod Bianco*, mener at designet ikke kan anses som en intellektuel frembringelse. Retten kommer dog frem til at Buckle Ballerina skoen er beskyttet efter Markedsføringsloven og på den baggrund opnår Ganni, alligevel et midlertidigt forbud i denne sag.¹⁰²

Samlet kan det i forhold til de forskellige afgørelser omkring Ganni's *Buckle Ballerina*, udledes at der er markant forskel i rettens vurdering af hvornår noget er godtgjort, og hvornår noget ikke er sandsynliggjort. I sagen *Ganni mod Steve Madden (SHR)*, vurderede sø- og handelsretten, at Ganni havde godtgjort, at deres Buckle Ballerina sko var beskyttet efter ophavsretten. I denne dom lagde retten særligt vægt på at, at skoens design var et resultat af designerens frie og kreative valg, og at sammensætningen af designelementerne var med til at udgøre en intellektuel frembringelse. På baggrund af dette vurderede Retten at skoen var beskyttet, efter ophavsretten. Denne afgørelse, blev stedsfæstet af Landsretten, i *Ganni mod Steve Madden (L)*.¹⁰³ I modsætning til denne afgørelse, var der sideløbende to andre sager, herunder *Ganni mod Lulu Fashion Lounge (SHR)* og *Ganni mod Bianco*, hvori Retten fandt at Ganni ikke havde sandsynliggjort, at deres Buckle Ballerina var beskyttet efter ophavsretten. Retten fandt at, designet i høj grad bestod af kendte designelementer, der blev anset som almindelige i modebranchen. De kreative valg som Ganni havde foretaget i designet blev derfor ikke anset som udtryk for en original og beskyttelsesværdig intellektuel frembringelse.¹⁰⁴ Denne forskel i vurderingen af kravet om sandsynliggørelse, er med til at understrege hvor svært det an være for Retten at afveje dette, og her særligt i relation til ophavsret på et design.

2.2.1.2. Praksis fra medicinalindustrien

Særligt interessant i forhold til patenter, er at der ofte forekommer forbuds sager indenfor medicinalindustrien. Der vil i det følgende blive analyseret tre domme hvori der er tale om krænkelse af patenter, inden for medicinalindustrien. Den første dom der vil blive behandlet er U.2025.2265 Ø, herefter omtalt *Bayer mod Sandoz, Stada, Glenmark og Teva*, hvor spørgsmålet omhandlede hvorvidt der var sket en krænkelse af et patent for et lægemiddel (det aktive lægemiddelstof).¹⁰⁵

¹⁰² Jf. BS-44774/2024-SHR

¹⁰³ Jf. BS-43774/2024-OLR

¹⁰⁴ Jf. BS-32550/2024-SHR & BS-44774/2024-SHR

¹⁰⁵ Jf. U.2025.2265 Ø

Sagen angik en tvist mellem Bayer og en række generiske producenter, herunder Sandoz, Stada, Glenmark og Teva. Tvisten omhandlede hvorvidt de generiske producenter havde krænket Bayers patent, vedrørende det aktive lægemiddelstof rivaroxaban. Bayers patent omfattede tabletformuleringer af rivaroxaban, som blev anvendt til behandling af forskellige medicinske tilstande, eksempelvis blodpropper. Bayer fremlagde under sagen, at de generiske producenter krænkede deres patent ved at markedsføre og sælge tabletter indeholdende rivaroxaban, uden samtykke. De generiske producenter udfordrede gyldigheden af Bayers patent med henvisning til, at patentet manglede opfindelseshøjde, ikke var nyt, og at det var utilstrækkeligt beskrevet. De gjorde gældende, at Bayer allerede på prioritetsdagen var bekendt med, at halveringstiden for rivaroxaban kunne være længere end de 4-6 timer, som var angivet i patentet.¹⁰⁶

Den centrale problemstilling i sagen, *Bayer mod Sandoz, Stada, Glenmark og Teva*, var spørgsmålet om gyldigheden af Bayers patent på rivaroxaban. Sandoz, Stada, Glenmark og Teva, bestred gyldigheden af patentet og fremlagde i sagen, at det manglede opfindelseshøjde og at beskrivelsen var utilstrækkelig. Retten fastslog dog i kendelsen, at Bayer havde sandsynliggjort patentets gyldighed. Yderligere henviste Retten at der er en generel formodning om, at et udstedt patent er gyldigt, medmindre der fremlægges klare beviser for det modsatte. I denne sag havde Sandoz, Stada, Glenmark og Teva ikke dokumenteret, at patentet manglede opfindelseshøjde eller nyhed.¹⁰⁷

Retten vurderede herefter, om Bayer havde sandsynliggjort, at de generiske producenter krænkede patentet. Under sagen dokumenterede Bayer, at de omtvistede tabletter indeholdt rivaroxaban, og var omfattet af patentkravene. Retten fandt derfor, at tabletterne krænkede Bayers patent, mens hårde kapsler ikke ville gøre det, da de faldt uden for patentets beskyttelsesområde. På denne baggrund nedlagde retten et midlertidigt forbud mod markedsføring af tabletterne, men ikke mod kapslerne.¹⁰⁸ Landsretten vurderede også, at der var behov for hurtig retsbeskyttelse, da fortsat markedsføring af de generiske tabletter kunne påføre Bayer betydelig økonomisk skade i form af tabte markedsandele og omdømmetab. Retten understregede i denne forbindelse, at midlertidige forbud skal sikre, at en krænkelse ikke fortsætter og forårsager uoprettelig skade.

¹⁰⁶ Jf. U.2025.2265 Ø

¹⁰⁷ Jf. U.2025.2265 Ø

¹⁰⁸ Jf. U.2025.2265 Ø

Et andet eksempel fra medicinalindustrien kan være U.2023.4919, herefter omtalt *Zentiva Danmark mod Novartis*, denne sag omhandler på samme måde, som i *Bayer mod Sandoz*, *Stada*, *Glenmark* og *Teva*, om en tvist omkring krænkelse af et patent. I denne sag handlede det om det aktive stof kaldet Fingolimod, jf. U.2023.4919.

U.2023.4919, vedrørte en tvist mellem Novartis og Zentiva Denmark ApS om, hvorvidt Zentivas markedsføring og salg af lægemidlet Fingolimod "Zentiva" udgjorde en krænkelse af Novartis' patent på et lægemiddel indeholdende Fingolimod, som bruges til behandling af multipel sklerose. Novartis påstod, at Zentiva krænkede patentet ved at markedsføre og sælge et lægemiddel, der indeholdt det samme aktive stof, og anmodede derfor om et midlertidigt forbud mod Zentiva. I sagen bestred Zentiva gyldigheden af Novartis' patent med henvisning til, at patentet manglede opfindelseshøjde, var utilstrækkeligt beskrevet, og ikke havde tilstrækkelig basis i stamansøgningen. Zentiva hævdede, at disse mangler var med til at svække formodningen om patentets gyldighed og dermed Novartis' ret til at påberåbe sig patentbeskyttelse.¹⁰⁹

Det første som Landsretten vurderede i sagen *Zentiva Danmark mod Novartis*, var om hvorvidt Novartis havde sandsynliggjort gyldigheden af deres patent på lægemidlet Fingolimod. Zentiva Danmark bestred patentets gyldighed med henvisning til manglende opfindelseshøjde, utilstrækkelig beskrivelse og manglende basis i stamansøgningen. Lige som i *Bayer mod Sandoz*, *Stada*, *Glenmark* og *Teva*, afviste Retten disse indsigelser og fremhævede, der ved patenter er en formodning om at disse er gyldige, samt at der skal stærke beviser til at modsige denne gyldighed. Det fremgår af sagen at Zentiva Danmark ikke havde fremlagt tilstrækkelig dokumentation for deres påstande, og Retten fandt derfor, at patentet var gyldigt.

Retten fandt, at Zentiva Danmark markedsførte og solgte et lægemiddel, der indeholdt det samme aktive stof og blev anvendt til samme formål som det patenterede produkt. Zentiva Danmark kunne i sagen ikke dokumentere, at deres produkt adskilte sig væsentligt fra det patenterede produkt. På baggrund af dette konkluderede Retten, at Zentiva Danmark havde krænket Novartis' patent.¹¹⁰

¹⁰⁹ Jf. U.2023.4919 Ø

¹¹⁰ Jf. U.2023.4919 Ø

Retten vurderede i denne sag, på samme måde som i *Bayer mod Sandoz, Stada, Glenmark og Teva*, at der var et behov for hurtig retsbeskyttelse. Dette er baseret på at Novartis i sagen dokumenterede, at Zentivas produkt udgjorde en direkte konkurrent, som kunne påføre Novartis betydelig økonomisk skade, herunder tab af markedsandele og omdømmetab.¹¹¹

Sagen *Novartis mod Glenmark*, er også et eksempel fra medicinalindustrien, i denne sag er der endnu engang tale om krænkelse af patentet, for det aktive stof ”Fingolimod”, i denne sag var omdrejningspunktet dog aktualitetskravet i RPL § 413 nr. 3.

*U.2024.4300, omhandler en tvist mellem Novartis og Glenmark Pharmaceuticals Nordic AB. Tvisten er om, hvorvidt Glenmark havde overtrådt en aftale om at fjerne et lægemiddel fra hjemmesiden, Medicinpriser.dk. På baggrund af at Glenmark Pharmaceuticals Nordic AB, ikke overholdte denne aftale, har de krænkert Novartis rettigheder. Novartis havde anmodet om nedlæggelse af et midlertidigt forbud mod Glenmarks markedsføring af lægemidlet. Novartis blev i februar 2024 opmærksom på, at Glenmark ikke havde overholdt deres forpligtelse i forhold til at fjerne det omtalte lægemiddel, men Novartis ventede indtil oktober 2024 med at indgive en begæringen om et midlertidigt forbud.*¹¹²

Denne sag omhandlede, på samme måde som *Zentiva Danmark mod Novartis*, om krænkelsen af dette aktive stof ”Fingolimod”. I denne sag nedlagde Novartis påstand om et midlertidigt forbud mod Glenmark på, at de havde et gyldigt patent på det pågældende lægemiddel. I sagen lagde Novartis vægt på at Glenmark, krænkede patentet ved at markedsfører og sælge et tilsvarende produkt, med navnet ”Fingolimod Glenmark”. I denne sag blev Novartis’ patent ikke udfordret, Glenmark gjorde under sagen dog gældende at Novartis, ikke kunne kræve et forbud, på baggrund af at have udvist passivitet.¹¹³

Som nævnt i forhold til *Zentiva Danmark mod Novartis*, så er der en formodning om at patentet er gyldigt, hvorfor det også fremgår af denne dom at Novartis, havde sandsynliggjort gyldigheden.

¹¹¹ Jf. U.2023.4919 Ø og U.2025.2265 Ø

¹¹² Jf. U.2024.4300

¹¹³ Jf. U.2024.4300

Under sagen dokumenterede Novartis at Glenmarks produktindeholdt det aktive stof Fingolimod, og at det var markedsført med samme anvendelse, som det patenterede produkt. På baggrund af dette konkluderede Retten at kravene i RPL § 413 nr. 1 og 2, som udgangspunkt var sandsynliggjort i sagen.¹¹⁴

Det der dog blev det afgørende i *Novartis mod Glenmark*, var i forbindelse med RPL § 413 nr. 3, om hvorvidt Novartis havde sandsynliggjort et akut behov for retsbeskyttelse. Retten fandt, at dette krav ikke var opfyldt, da Novartis havde udvist en forbudsretlig passivitet, i forbindelse med at de bliver bekendt med salget allerede i februar 2024, men først indgiver forbudsbegæringen i oktober 2024. Dette er altså en periode på omkring otte måneder hvor Novartis, ikke rykker Glenmarks for at fjerne deres produkter.¹¹⁵

Retten kommer i sagen, *Novartis mod Glenmark*, frem til at formålet med kravet om aktualitet er der, for at sikre, at midlertidige forbud, kun nedlægges i de tilfælde hvor der er risiko for uoprettelig skade. Der vurderes i denne sag at fordi, Novartis ikke reagere hurtigt, giver dette en indikation af at der ikke er et behov for øjeblikkelig indgriben. På baggrund af dette afviste Retten at nedlægge et midlertidigt forbud, mod Glenmarks markedsføring af ”Fingolimod Glenmark”.¹¹⁶ Denne dom er god til at påvise at alle tre betingelser i RPL § 413 spiller en rolle i Rettens vurdering.

2.2.2. Sammenfatning vedrørende retspraksis for RPL § 413

Som beskrevet i specialeafhandlingens afsnit 2.2. spiller sandsynliggørelseskravet i RPL § 413, i sager om midlertidige forbud og påbud, en stor rolle. Kravet omkring sandsynliggørelse indebærer, blandt andet, at rettighedshaveren ikke behøver at føre fuldt bevis for krænkelsen, men blot dokumentere forhold, som er tilstrækkeligt overbevisende.

På baggrund af dette samt den foregående gennemgang af retspraksis kan det udledes at sandsynliggørelseskravet bliver behandlet forskelligt afhængig af sagens karakter og de fremlagte beviser. Der foretages herfor en konkret vurdering, i hver enkelt sag. Det kan eksempelvis udledes af *sagen Lissy Boesen Design mod Casa-Form ApS*, at rekvirenten ikke kunne fremlægge dokumentation, som viste

¹¹⁴ Jf. U.2024.4300

¹¹⁵ Jf. U.2024.4300

¹¹⁶ Jf. U.2024.4300

at de ophavsretlige rettigheder til de omtalte skulpturer var overdraget ved virksomhedsomdannelsen. Retten fandt dog sandsynliggjort i sagen, at rekvirenten gennem diverse markedsføring materiale og domæneregistreringer, havde sandsynliggjort, at der var tale om en uregistreret varemærkerettighed for navnet ”Lissy Boesen Design ApS”.¹¹⁷ Der ses en lignende vurdering i sagen *Coop Danmark mod Artpusher Gallery*, hvor der var tale om en påstået krænkelse af varemærkerne Irmapien, Irma og Coop. Retten vurderede at Coop havde sandsynliggjort, deres rettigheder, gennem diverse registreringer, og selve krænkelsen blev dokumenteret gennem eksempler af ArtPusher Gallerys værker. Retten lagde dog også vægt på at Varemærket Coop ikke var krænkelse, grundet ”mængden” af gange denne var omtalt. Deres vurdering var at dette gik ind under kunstnerens ytringsfrihed.¹¹⁸

Som gennemgået ovenfor er medicinalområdet også et sted hvor der ofte ses sager omhandlende midlertidige forbud, efter RPL § 413. Afgørelserne *Zentiva Danmark mod Novartis*, *Novartis mod Glenmark* og *Bayer mod Sandoz*, *Stada*, *Glenmark* og *Teva*, er med til at illustrere hvordan retten håndtere sandsynliggørelseskravet i sager om patentkrænkelser.¹¹⁹ I disse sager ses det ofte af modparten bestrider, gyldigheden af det pågældende patent, hvorfor Retten ofte ligger stor vægt på vurderingen af om der er tale om et gyldigt patent, dette er *Bayer mod Sandoz*, *Stada*, *Glenmark* og *Teva* og *Zentiva Danmark mod Novartis*, begge eksempler på. Retten afviste nemlig modpartens indsigelser ved at fastlægge at der ikke var fremlagt tilstrækkelig dokumentation, til at sandsynliggøre, at patent ikke opfyldte eksempelvis kravet om opfindelseshøjde. I disse sager fastlagde Retten endvidere at der var tale om en krænkelse af de pågældende patenter da rekvirenten havde fremlagt tilstrækkeligt med beviser for at de generiske produkter indeholdt de patenterede lægemidler. Og at de dermed også var omfattet af patentkravene.¹²⁰ *Novartis mod Glenmark*, er med til at illustrere sandsynliggørelse i forhold til RPL § 413, nr. 3, rekvirenten havde en denne sag ventet 8 måneder, hvilket resulterede i at Retten vurderede at der ikke var tale om et akut behov for retsbeskyttelse. Således set om de tre domme kan det fremhæves, at retten i medicinalindustrien anvender et konsekvent princip om formodningen af patentets gyldighed, men at vurderingen af sandsynliggørelse og behovet for retsbeskyttelse afhænger af sagens konkrete omstændigheder.¹²¹

¹¹⁷ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

¹¹⁸ Jf. U.2024.5307

¹¹⁹ Jf. U.2023.4919, U.2024.4300 og U.2025.2265

¹²⁰ Jf. U.2023.4919 og U.2025.2265

¹²¹ Jf. U.2024.4300

Sidst men ikke mindst er der sagerne omhandlende Ganni's *Buckle Ballerinasko*, som er med til at illustrere hvordan Retten vurderer sager der har med sandsynliggørelse af ophavsret for brugskunst. Landsretten fandt i sagen, *Ganni mod Stevet Madden (L)*, at Ganni havde godtgjort at Buckle Ballerina var ophavsretligt beskyttet. Retten lagde særlig vægt på at der var tale om frie og kreative valg, samt at skoen var et resultat af skaberens egen intellektuelle frembringelse.¹²² Dette er i modsætning til kendelserne, *Ganni mod Lulus Fashion Lounge* og *Ganni mod Bianco*, hvor Sø og Handelsretten fastslog at Ganni ikke havde formået at sandsynliggøre deres rettighed. Her lagde særligt retten vægt på designet primært bestod af kendte designelementer, som ikke kunne anses for værende originale.¹²³ Forskellen på kendelserne her, er med til at understrege hvor vigtigt det er at man dokumenterer sit krav, samtidig er det også med til at vise hvor svær denne vurdering kan være for Retten.

Den gennemgåede retspraksis for RPL § 413 er med til at vise, hvordan Retten vurdere om noget er sandsynliggjort. Overordnet set viser retspraksis at der af Retten skal foretages en afvejning, i hver enkelte konkrete sag. Det kan dog udledes at på trods af at kravet kun skal sandsynliggøres, kræver det stadig en stor mængde af beviser og dokumentation for at man har en rettighed, og at der sker en krænkelse af denne. Retten lægger særligt vægt på at dokumentation er overbevisende og konkret.

¹²² Jf. U.2024.4300

¹²³ Jf. BS-32550/2024-SHR og BS-44774/2024-SHR

3. Umiddelbare fogedforretninger

Umiddelbare fogedforretninger behandles i retsplejelovens kapitel 55. De umiddelbare fogedforretninger kan anses for at være en undtagelse til det normale processystem da reglerne giver fogedretten en vidtgående saglig kompetence.¹²⁴ Begrebet *umiddelbare fogedforretning* har en lang tradition, her både inden for teori og praksis.¹²⁵ Dog blev denne term først indlemmet i lovteksten ved L 469-1993, forinden dette gik det ind under titlerne ”ind. Og udsættelsesforretninger”.¹²⁶

Ved en umiddelbar fogedforretning forstås den gennemtvungelse der in natura af krav som omhandler andet end penge krav. Dette kan eksempelvis ske ved at retten kan gennemføre en sag, uden at der anses at være et særligt fundament. Disse fogedforretninger kaldes ”umiddelbare” fordi de netop kan foretages uden et særligt fundament, og på den måde formelt komme udenom ”tvangsfuldbyrdsgrundlaget, som der er nævnt i RPL § 478. Dette giver hermed rekvirenten muligheden for at sende kravet direkte til Fogedretten, udenom domsretten. Dette er altså en måde hvorpå, såfremt betingelserne for en umiddelbare fogedforretning er opfyldt, rekvirenten slipper for at skulle erhverve en dom eller et retsforlig forinden dette.¹²⁷

Reglerne omkring umiddelbare fogedforretninger angår besiddelseskrav, og af denne årsag er har det oftest stor betydning for parterne at sagerne kan behandles hurtigt og effektivt. På den ene side taler dette for, at rekvirenten hurtigt bør kunne få håndhævet sin ret, hvorimod det på den anden side giver anledning til betænkeligheder ved at gribe ind i rekvisitus påståede rettigheder uden en grundigere domstolsprøvelse end den, som fogedrettens forenkede procedureform gør det muligt. Dette er særligt vigtigt at tage i betragtning, når man ser på de skadevirkninger, der kan være ved at fratage rekvisitus, besiddelsen af et aktiv, som ikke nødvendigvis kan kompenseres ved efterfølgende erstatningsbetaling. Et eksempel herpå kunne være et lejemål, hvor lejerer bliver sat ud. Selv hvis rekvirenten måtte stille sikkerhed, vil en eventuel økonomisk compensation sjældent kunne opveje de ikke-økonomiske tab, såsom tab af hjem, forstyrrelse af privatliv eller forringelse af livskvalitet, som rekvisitus kan lide i mellemtiden, navnlig hvis det senere viser sig, at rekvirentens krav på besiddelse ikke kunne opretholdes efter en mere indgående prøvelse.¹²⁸

¹²⁴ Larsen, 2009, side 293

¹²⁵ Kistrup, Møgelvang-Hansen & Petersen 2020, side 633

¹²⁶ Kistrup, Møgelvang-Hansen & Petersen 2020, side 634

¹²⁷ Kistrup, Møgelvang-Hansen & Petersen 2020, side 634

¹²⁸ Kistrup, Møgelvang-Hansen & Petersen 2020, side 634

Der er i RPL § 596, stk. 2, fremsat at reglen i stk. 1 også gælder sager hvor der er en tvist omkring forældremyndighed eller barnets bopæl.¹²⁹ Dette betyder, at en afgørelse om forældremyndighed eller barnets bopæl kan gennemtvinges af fogedretten uden yderligere retsproces. RPL § 596, stk. 2 fastslår, at fogedretten eksempelvis kan gennemtvinge udlevering af barnet, selvom der ikke foreligger et sædvanligt tvangsfuldbyrdsesgrundlag.¹³⁰ Dette gælder især i situationer, hvor barnet uberettiget opholder sig hos en person, som ikke har del i forældremyndigheden. Hermed sikres det, at afgørelser om barnets opholdssted kan håndhæves hurtigt og effektivt, også i tilfælde hvor den forpligtede part nægter at efterleve afgørelsen.¹³¹

3.1. Anvendelsesområdet for RPL § 596.

Retsplejelovens § 596, stk. 1, hjemler adgang til, at et besiddelseskrav, omfattet af § 528, kan gennemføres ved en umiddelbar fogedforretning uden forudgående eksistens af et sædvanligt tvangsfuldbyrdsesgrundlag. Bestemmelsen forudsætter, at rekvirenten under fogedrettens behandling kan godtgøre eller i det mindste sandsynliggøre kravets berettigelse over for rekviritus.¹³²

Henvisningen til RPL § 528 præcisere, at en umiddelbar fogedforretning kan anvendes, når der er tale om krav om fraflytning af fast ejendom, udøvelse af rådighed over fast ejendom, eller udlevering af løsøre, herunder dokumenter. Dette indebærer, at fogedretten kan bistå en part med at få genetableret sin besiddelse, enten ved at få en person udsat af en bolig eller ved at få udleveret løsøre, såsom møbler eller vigtige dokumenter.¹³³ For at kunne anvende § 596 skal rekvirenten kunne påvise, at denne er berettiget til besiddelse af den pågældende genstand eller ejendom, og at denne ret bliver nægtet eller uretmæssigt frataget dem. Fogedrettens indgriben har karakter af en hurtig reetablering af den oprindelige tilstand, mens en mere grundig prøvelse af parternes rettigheder kan finde sted efterfølgende.¹³⁴

¹²⁹ Jf. RPL § 596, stk. 2

¹³⁰ Münter, 2016, side 218

¹³¹ Larsen, 2009, side 219

¹³² Jf. RPL § 596

¹³³ Kistrup, Møgelvang-Hansen & Petersen 2020, side 634

¹³⁴ Kistrup, Møgelvang-Hansen & Petersen 2020, side 634

Området for Umiddelbare fogedforretninger afgrænses materielt af RPL § 596 ordlyd til alene at omhandle besiddelseskrav som vedrører fast ejendom og rørligt gods, og processuelt af reglerne om bevisførelsens omfang og karakter.¹³⁵ Et besiddelseskrav vil ofte, men ikke nødvendigvis, støtte sig på en ejendomsret. Det afgørende kriterium er, at rekvirenten har en retmæssig adgang til besiddelsen af det omtvistede aktiv. Besiddelseskravet kan således være baseret på en fuldstændig rådighed, som i tilfælde, hvor en kreditkøber ønsker at blive genindsat i besiddelsen af det købte, fordi sælgeren uretmæssigt har taget genstanden tilbage, eller hvor en kreditkøbssælger med gyldigt ejendomsforbehold kræver udlevering som følge af købers misligholdelse.¹³⁶

Fogedrettens behandling forudsætter, at besiddelseskravet fremstår klart og uomtvisteligt. I tilfælde hvor rettighedsforholdene er uklare eller komplekse, vil fogedretten være nødsagede til at afvise sagen, idet de processuelle rammer ikke tillader en grundig prøvelse af parternes materielle rettigheder. Dette er blandt andet illustreret i U 2000.2191 H, hvor uafklarede ejerforhold i forbindelse med leje af en bingohal medførte, at de indkærede ikke havde godtgjort eller sandsynliggjort at besidde en selvstændig rådighedsret over lokalerne uden afhængighed af kærendes medvirken. Landsretten fandt herfor, at betingelserne for gennemførelse af en umiddelbar fogedforretning ikke var opfyldt. I overensstemmelse med retsplejelovens bestemmelser, forudsættes en indsættelse i besiddelse, at rekvirenten udøver en eksklusiv råden, hvorfor fogedrettens bistand ikke kan ydes, hvor en sådan rådighed ikke er dokumenteret.¹³⁷

Endvidere er det ikke tilstrækkeligt, at rekvirenten alene har en interesse i at få fjernet en genstand, foruden at der samtidig foreligger et selvstændigt krav på besiddelse. Dette illustreres af Østre Landsrets afgørelse i FM 1993.163/2, hvor en ejer ikke kunne få fogedrettens bistand til at få fjernet paraboler opsat i strid med bebyggelsesreglementet, da ejeren ikke havde et direkte besiddelseskrav til genstandene. Besiddelseskravet efter retsplejelovens kapitel 55 skal således forstås konkret og bogstaveligt, og omfatter ikke krav på håndhævelse af servitutter, adgang til dokumenter eller genetablering af adgang til fysisk lokalitet, såsom en vej.¹³⁸

¹³⁵ Larsen, 2009, side 240

¹³⁶ Larsen, 2009, side 240

¹³⁷ Larsen, 2009, side 240

¹³⁸ Larsen, 2009, side 240

Reglerne kan dog anvendes både til at beskytte fuldstændige og begrænsede rådighedsretter. Eksempelvis kan en lejer, der uberettiget nægtes adgang til det lejede, modtage bistand til reetablering af sin råden over lejemålet. Dette understøttes også af lejelovens § 11 og § 54, der henholdsvis giver lejeren adgang til at sikre genetablering af forsyningen og udlejerens mulighed for adgang til ejendommens installationer.¹³⁹ Fogedrettens bistand kan i disse tilfælde rettes mod både lejer og udlejer, alt efter de konkrete omstændigheder.¹⁴⁰

3.2. Fogedrettens kompetence ved umiddelbare fogedforretninger

Som nævnt i det indledende afsnit til afsnit 3 har fogedretten gennem de umiddelbare fogedforretninger fået en vidtgående saglig kompetence til at træffe afgørelse i sager, hvor der ikke foreligger et særligt fuldbyrdelsesgrundlag. Fordelen ved at gøre brug af bestemmelserne omkring en umiddelbare fogedforretning, er at fogedprocessen er præget af hurtighed og en forenklet procesform, hvilket medfører, at sager om umiddelbare fogedforretninger som udgangspunkt skal kunne afgøres i ét retsmøde.

I forbindelse med fogedrettens kompetence ved disse sager er det vigtigt at påpege at Fogedretten ikke har domskompetence og kan derfor ikke skabe eller fastslå ret; dens rolle er alene at gennemtvinge allerede eksisterende rettigheder, dette fremgår blandt andet af Betænkning nr. 1170/198.¹⁴¹ Som følge heraf kan fogedrettens afgørelser kun resultere i, at en forretning fremmes (eventuelt med indsættelse eller udsættelse), nægtes fremme eller afvises. Det er netop denne begrænsning, der medfører, at fogedretten må afvise sager, hvor tvisten fremstår kompleks, uafklaret eller forudsætter en nærmere vurdering af materielle rettigheder, som falder uden for fogedrettens processuelle ramme.¹⁴² Dette betyder samtidig, at Fogedretten aldrig kan indlede sin afgørelse med formuleringen "Thi kendes for ret", som er forbeholdt domstolens materielle prøvelse, men må anvende udtryk som "Derfor bestemmes" eller "Thi bestemmes", hvilket understreger fogedforretningens summariske og tvangsfuldbyrdelsesmæssige karakter.¹⁴³

¹³⁹ Kistrup, Møgelvang-Hansen & Petersen 2020, side 645

¹⁴⁰ Larsen, 2009 side 241

¹⁴¹ Jf. Betænkning 1170/1989, side 114

¹⁴² Münther, 2016, side 239

¹⁴³ Münther, 2016, side 239

3.3. Kravet om sandsynliggørelse i RPL § 596

Som nævnt i gennemgangen af RPL § 596 ovenfor skal rekvirenten sandsynliggøre sit krav overfor Fogedretten, for at denne kan få gennemtrukket et besiddelseskrav efter RPL § 596. Dette betyder, at rekvirenten skal fremlægge dokumentation eller anden bevisførelse, som i tilstrækkelig grad kan overbevise fogedretten om, at denne har en ret til det pågældende aktiv eller ejendom, som kræves overdraget eller tilbageleveret.¹⁴⁴ Kravet omkring sandsynliggørelse indebærer ikke en fuld bevisbyrde, som det eksempelvis kræves en almindelig retssag, men derimod et krav om at rekvirenten skal kunne påvise en rimelig og overbevisende grund til at antage at kravet er berettiget, når der ikke frem forelægger et sædvanligt tvangsfuldbyrdesgrundlag.¹⁴⁵ Eksempler på sådan beviser kunne være i form af ejerskabsbevis, en kontrakt eller andre relevant dokumenter, der støtter rekvirentens ret til aktivet. Dette vil i det følgende afsnit blive behandlet, ved brug af retspraksis på området.

3.3.1. Retspraksis vedrørende RPL § 596.

Som nævnt i afsnittet ovenfor vil der i det følgende blive gennemgået en række afgørelser omkring umiddelbare fogedforretninger, efter RPL § 596. Den første afgørelse som vil blive behandlet er, BS-276/2014-VLR, herefter omtalt *Andelsboligforeningen mod Skyldner (L)*, denne omhandler en andelsbolig forening, om anmodede fogedretten om at udsætte, en af andelshaver, grundet manglende opfyldelse af bopælspligten.

BS-276/2014-VLR og FS-13357/2013-ARH, vedrørte spørgsmålet om hvorvidt betingelserne for tvangsfuldbyrdelse, var opfyldt. Andelshaveren havde købt lejligheden af sin datter i 2012 og på grund af renovering, samt senere uenighed blandt håndværkerne, fik andelshaveren først nøglerne til lejligheden i maj 2013. Andelsboligforeningen kunne i oktober 2013 konstatere at andelshaveren, endnu ikke var flyttet ind i lejligheden, hvorfor de her fremsendte en påkravsskrivelse. Under sagen kom det frem at skylden, til trods for at have flyttet folkeregister adresse per 1. oktober 2013, ikke forud for den 4. december 2013 på noget tidspunkt reelt havde opholdt boet i andelslejligheden. Andelsboligforeningen kunne yderligere informere om at der manglede basale ting

¹⁴⁴ Münther, 2016, side 240

¹⁴⁵ Jf. RPL § 596

i lejligheden, hvilket gjorde at det var usandsynligt at der var nogen som reel boede i lejligheden.¹⁴⁶

I forhold til den sag er det vigtigt at påpege, at der afsnit tre stk. fire af vedtægterne for andelsboligforeningen, fremgik en bopælspligt. På baggrund af dette var det afgørende spørgsmål i sagen, derfor om skyldneren reelt havde taget boligen brug. Aspekter som taler for at der ikke var reelt beboelse: bolig fremstod stort set tom, uden daglig brug og postkassen var overfyldt. Det eneste der er reelt talte for at skyldneren brugte lejligheden, var gennem denne folkeregisteradresse, samt de få ting som er flyttet til lejligheden efterfølgende. Under disse omstændigheder er der ikke grundlag for at antage, at skyld en reelt set anvender lejligheden, som sin bolig.¹⁴⁷

Fogedretten fandt i sagen FS-13357/2013-ARH, herefter omtalt *Andelsboligforeningen mod Skyldner (FS)*, at rekvirenten havde sandsynliggjort, at skyldneren ikke har opfyldt sin bopælspligt, hvorfor sagen kunne fremmes for fogedretten. Det blev i Rettens afgørelse fastslået, at sagen kunne køres direkte som en udkørende fogedforretning. Skyldneren kærede denne afgørelse til landsretten, hvor fogedrettens afgørelse blev her stedfæstet, hvorfor sagen kunne fremmes.¹⁴⁸ Denne afgørelse, illustrere hvordan fogedretten behandler af disse sager, og hvordan rekvirenten kan sandsynliggøre sit krav om tvangsfuldbyrdelse efter RPL § 596.

En anden sag der også er relevant at kigge på, omhandlede også en andelsboligforening (rekvirenten) og en lejer (L). Situationen i den sag er anderledes, da lejeren har opsagt lejemålet, men nægter at fraflytte denne, grundet psykisk lidelse, jf. U.2021.118, herefter omtalt *Arbejdernes Andels Boligforening mod L*.

U.2021.118, omhandler arbejdernes andelsboligforening og en lejer. Lion havde den 15. april 2020 skriftlig opsagt lejemålet, med fraflytning den første August 2020. Dette havde han gjort på baggrund af at han havde indgået en ny lejeaftale med samme boligforening om en anden lejlighed. Efter at have konstateret skimmelsvamp i den nye lejlighed, valgte lejren at blive i det oprindelige lejemål. Lejren gjorde det under sagen

¹⁴⁶ Jf. FS-13357/2013-ARH og BS-276/2014-VLR

¹⁴⁷ Jf. FS-13357/2013-ARH

¹⁴⁸ Jf. BS-276/2014-VLR

gældende, at grundet psykiske vanskeligheder havde denne ikke været i stand til at handle fornuftmæssigt ved opsigelsen af lejemålet.¹⁴⁹

Fogedretten valgte i sagen at nægte at fremme sagen grundet lejerens opførsel under retsmødet, fogedretten var også af den overbevisning at der krævede en mere grundig bevisførelse. Da sagen, *Arbejdernes Andels Boligforening mod L*, blev foretaget i landsretten, blev afgørelsen fra fogedretten ændret, hvorfor sagen blev hjem vist til fogedretten, til fortsat behandling. Landsretten lagde i sin vurdering vægt på følgende parametre, L havde selv opsagt lejemålet som led i sædvanlig disposition for at flytte til en anden lejlighed, L havde ikke fremlagt læge dokumentation for sine påståede psykiske vanskeligheder, selvom L under retsmødet i Fogedretten havde givet et indtryk af psykiske problemer, var der ikke tilstrækkeligt bevis for, at han ikke havde været klar over betydningen af sin opsigelse eller havde været ude af stand til at handle fornuftmæssigt. Yderligere blev der fra Rettens side også lagt særlig vægt på at den konstateret at skimmelsvamp i det nye lejemål ikke udgjorde en bristet forudsætning for opsigelsen, da der var tale om et begrænset fund som kunne udbedres.¹⁵⁰

Denne afgørelse er med til at understrege, at sandsynliggørelse krav i RPL § 596 forudsætter, at der skal være klare beviser for, at en part ikke har været i stand til at handle fornuftmæssigt. Det fremgår sagen at rekvirenten havde fremlagt en række dokumenter, som bevis for sit krav.¹⁵¹ Afgørelsen er med til at vise at det er rekvirenten, som har bevisbyrden for at sandsynliggøre at opsigelsen er gyldig. Samtidig viser afgørelsen også, at det er den part, der gør indsigelse mod opsigelsen, som skal sandsynliggøre, at dette ikke er sket under normale omstændigheder. I afgørelsen her, ville L kunne have fremlagt lægelig dokumentation, for sine psykiske vanskeligheder og den var igennem dokumenteret at opsigelsen muligvis ikke og fremsendt under normale omstændigheder.¹⁵²

Den næste dom som kan være relevant at kigge på, er FM 2023.91, herefter omtalt *Danica Invest ApS mod Vang Food ApS*, hvori fogedretten finder at Danica Invest ApS (Rekvirenten) ikke har godtgjort eller sandsynliggjort at have et besiddelseskrav på det pågældende lejemål.

¹⁴⁹ Jf. U.2021.118

¹⁵⁰ Jf. U.2021.118

¹⁵¹ Jf. U.2021.118

¹⁵² Jf. U.2021.118

FM 2023.91, omhandler en trist mellem Danica Invest ApS og Vang Food ApS samt Vang Food Lyngby ApS. Tvisten omhandler retten til at blive indsat i besiddelse af lejemål i Lyngby storcenter, samt de driftsmidler og inventar som befandt sig i lejemålet. Det fremgik af forpagtningsaftalen, at driftsmidler og inventar skulle tilfalde Danica-Invest ApS, vil forpagterns driftsophør. I sagen opsiger Vang Food ApS, den 28. november 2022, samarbejdet med Danica Invest ApS. Hvorefter Danica Invest, indsender sagen, med henblik på at blive indsat i besiddelse af lejemålet, samt de driftsmidler og inventar, som befandt sig i lejemålet.¹⁵³

Denne kendelse er særlig interessant i forhold til at Fogedretten hverken finder at Danica-Invest ApS, har godtgjort eller sandsynliggjort, deres besiddelse krav i forbindelse med lejemålet. Retten lægger yderligere vægt på at udlejeren i denne sag er Lyngby storcenter, samt at lejren er Vang food ApS. På denne baggrund kommer retten frem til at Danica Invest hverken var retmæssig ejer eller lejer af lejemålet, samt at det var Vang food ApS som var den registrerede lejer, og dermed ikke kontraktuelt forpligtet til at afstå lejemålet. Yderligere blev der også lagt væk på at beløbet på de 300.000 var overført til Vang food ApS, derfor må det antages at de har stået for omkostningerne ved indretningen af lejemålet.¹⁵⁴

Klausulen i forpagtningsaftalen, omhandlede forpagterens driftsophør, driften var ikke ophørt det var blot samarbejdet med Danica Invest ApS, som ophørte. På baggrund af dette konkluderede fogedretten at Danica Invest ApS, ikke havde nogen retmæssig besiddelse over lejemålet, samt at de ikke havde fremført den nødvendige dokumentation og bevis for dette. Sagen blev køret til Landsretten, og blev her stadfæstet.¹⁵⁵ Denne kendelse er med til at illustrere sandsynliggørelseskravet i RPL § 596, samtidig med at den viser at sandsynliggørelse kræver mere end blot påstand eller en generel henvisning til en kontrakt.

Umiddelbare fogedforretninger kan også bruges i situationer, hvor et separeret par ikke kan blive enige om besiddelsen af en ejendom. Et eksempel herpå kunne være i U.2010.1920/2 H, herefter omtalt *Hustru M mod Mand M 2010*, hvor rekvirenten H og rekvisitus M som var gift og boede sammen i en ejendom, som tilhørte H's bodel.

¹⁵³ Jf. FM 2023.91

¹⁵⁴ Jf. FM 2023.91

¹⁵⁵ Jf. FM 2023.91

U.2010.1920/2 H, omhandler en kvinde H og mand M, som mens de var gift boede sammen i samme ejendom. I juni 2007, flyttede H ud af den fælles ejendom, og i december samme år er parret separeret. Da separationsperioden udløb, forhandlede parterne, uden held, om hvem der skulle overtage ejendommen. I november 2008, blev der lavet en vurdering af ejendommen, hvor den blev vurderet til kr. 1.995.000,00. H tilbød i denne sammenhæng at overtage ejendommen for kr. 1.600.000,00, hvilke M ikke accepterede. I februar 2009 når parterne til enighed, i skifteretten, om at sælge ejendommen. Under dette blev det besluttet at M, skulle opretholde betalingen af terminsydelserne og ejendomsskatten, dette gjorde han ikke (eller meddelte H omkring det). I stedet forhindrede han ejendomsmægleren i at gennemfører salget. Grundet M misligholdelse, anmodede H fogedretten om at udsætte M fra ejendommen.¹⁵⁶

Sagen, *Hustru M mod Mand M 2010*, blev bragt for fogedretten, her blev H's anmodning taget til følge, hvorfor H efter fogedrettens kendelse blev indsat i ejendommen, i stedet for M. M kærede efterfølgende sagen til landsretten, hvor Landsretten valgte at ophæve fogedrettens kendelse, og dermed kunne fogedforretningen ikke blive fremmet.¹⁵⁷

Efter Landsrettens kendelse, kærede H sagen til højesteret. På baggrund af at sagen blev fremmet i fogedretten, antages det at H har godtgjort eller sandsynliggjort, sit besiddelseskrav. Højesteret stadfæstede fogedrettens kendelse, og lagde i sin kendelse vægt på at M's fortsatte ophold i ejendommen uden en anerkendelsesværdig grund, samt hans aktive modarbejdelse af salget af ejendommen, Påfører H en væsentlig økonomisk belastning. Retten lagde yderligere vægt på, at M i sagen ikke havde ønsket at gøre brug af muligheden for at overtage ejendommen gennem sin krydsende udtagelsesret. Højesteret fandt herfor at der forelå særlige omstændigheder, som kunne berettige en udsættelse, i medfør af RPL 596.¹⁵⁸

Højesteret fastslår i denne kendelse, hermed at i sådanne tilfælde hvor den ene part nægter at betale løbende udgifter og obstruere salgsprocessen, kan en udsættelse gennemføres for at beskytte den

¹⁵⁶ Jf. U.2010.1920/2 H

¹⁵⁷ Jf. U.2010.1920/2 H

¹⁵⁸ Jf. U.2010.1920/2 H

berettigedes økonomiske interesser.¹⁵⁹ Samme situation forekommer i TFA2019.322, herefter omtalt *Hustru M mod Mand M 2019*, hvor Fogedretten fastslår samme resultat, i sin kendelse. I denne sag har H, har sandsynliggjort at hun ejer af den faste ejendom. Samt at ejendommen under bodelingen ved skilsmissen blev tildelt hende. M forklarede i retten at han ikke ville sætte en dato for hvornår han ville købe H ud af huset, samt at han ikke ved om han kan overtage gælden og at han ikke har undersøgt med banken hvad han kan købe ejendommen for. Fogedretten finder på baggrund af dette, at M ikke har sandsynliggjort, at han kan få medhold i en krydsene udtalelser, derfor konkludere fogedretten at sagen kan fremmes og at M skal fraflytte ejendommen. Landsretten tiltræder fogedrettens vurdering af omstændighederne i denne sag, hvorfor de stadfæster fogedrettens kendelse.¹⁶⁰

Yderligere omkring denne sag er det samme situation som i, *Hustru M mod Mand M 2010*, hvor kendelsen er med til at understrege at sandsynliggørelseskravet i RPL § 596, at det er rekvirenten der skal sandsynliggøre at denne har eksklusive ret over det aktiv som der søges, i dette tilfælde udsættelse fra. H har under sagen fremlagt til strækkelig dokumentation, fra bodelingen, som fogedretten har lagt til grund for at kunne træffe sin kendelse.¹⁶¹ Samtidig fremgår det af kendelsen at M, ikke har sandsynliggjort at han har iværksat processen for at kunne gennemføre en krydsende udtagelsesret.¹⁶² Fogedretten lægger her vægt på at han hverken har kontaktet banken eller at han overhovedet ved om han kan overtage den. De to sidstnævnte domme er derfor med til at påvise at Retten, i forhold til sandsynliggørelseskravet i RPL § 596, lægger vægt på klare og konkrete beviser, og ikke lægger en særlig vægt på påstande om psykiske lidelser og et ønske om at overtage en bolig.

3.3.2. Sammenfatning vedrørende retspraksis for RPL § 596

Som beskrevet i specialeafhandlingens afsnit 3.3., indebærer sandsynliggørelseskravet i RPL § 596, at rekvirenten skal kunne sandsynliggøre sin ret til det aktive, der ønskes tilbageleveret eller overdraget ed en umiddelbar fogedforretning. Dette krav adskiller sig fra de strenge beviskrav i en almindelig civil retssag.¹⁶³ Rekvirenten skal fremlægge dokumentation eller beviser, som er med til at skabe en rimelig overbevisning om, at deres krav er berettiget. Det er herefter fogedrettens opgave at vurdere, om de fremlagte beviser er tilstrækkelige til at skabe en klar overbevisning om krav.

¹⁵⁹ Jf. U.2010.1920/2 H

¹⁶⁰ Jf. TFA2019.322

¹⁶¹ Jf. TFA2019.322 (landsrettens kendelse)

¹⁶² Jf. TFA2019.322 (landsrettens kendelse)

¹⁶³ Münther, 2016, side 239

Det fremgår blandt andet af *Andelsboligforeningen mod Skyldner (L)*, at den relevante dokumentation i denne sag var at andelsforeningen fremlagde billeder hvor af det fremgik at lejligheden stod nærmest uberørt. Samtidig også et så simpelt bevis, som at postkassen fyldt, hvilke var med til at indikere at lejligheden var ubeboet.¹⁶⁴ I sagen *Arbejdernes Andels Boligforening mod L*, som også omhandlede et lejemål, her havde lejereren påstået at dennes opsigelse af sin lejlighed, ikke var fremsendt under almindelig sindstilstand. Landsretten lagde til grund at lejereren ikke havde sandsynliggjort, at denne havde en psykisk lidelse, der ikke var fremlagt nogen dokumentation for dette.¹⁶⁵ I *Danica Invest ApS mod Vang Food ApS*, lagde Retten særligt vægt på at der ikke rekvirenten ikke havde sandsynliggjort, at de havde et besiddelseskrav over lejemålet. Og rekvirenten kunne under retssagen ikke fremvise nogen form for dokumentation over at de var de registrerede ejere eller lejere af det pågældende lejemål.¹⁶⁶

Højesteret statuerede i, *Hustru M mod Mand M 2010*, at der i situationer hvor der er uenighed omkring ejendomsretten over en ejendom ved bodeling. Hvis en part har udvist modvilje til at samarbejde, og overholde de aftaler der nu er sat, giver dette mulighed for modparten om at bringe sagen for fogedretten med en umiddelbar fogedforretning. I denne sag specifikt blev der bragt dokumentation om at den part der skulle stå for terminsydelserne, ikke havde gjort dette, samtidig med at denne havde besværet arbejdet med salget af ejendommen.¹⁶⁷ Samme princip har fogedretten sidenhen fulgt, hvilket ses af *Hustru M mod Mand M 2019*, som omhandlede samme problemstilling.¹⁶⁸

Disse kendelser er med til at vise hvad Retten ligger vægt på i forbindelse med sandsynliggørelsen af besiddelseskrav, efter RPL § 596. Det kan blandt andet udledes at Retten lægger vægt på klare og konkrete beviser for at kunne bestemme om et krav er sandsynliggjort. Samtidig viser det også at Retten ser hårdere på beviser, som påstande og henvisninger, der er utilstrækkelige.

¹⁶⁴ Jf. BS-276/2014-VLR

¹⁶⁵ Jf. U.2021.118

¹⁶⁶ Jf. FM 2023.91

¹⁶⁷ Jf. U.2010.1920/2 H

¹⁶⁸ Jf. TFA2019.322

4. Sammenligning af sandsynliggørelseskravet i RPL §§ 413 og 596

Der vil i det følgende afsnit blive foretaget en komparativ analyse af RPL §§ 413 og 596. Der vil blandt andet blive set ind i hvilke ligheder og forskelle der er ved bestemmelserne. Den komparative analyse vil, som specialeafhandlingen fokus generelt, have ærligt fokus på hvordan Retten vurderer at noget er sandsynliggjort.

4.1. Generel sammenligning af bestemmelserne

Formålet med RPL § 413, er at beskytte rettighedshavere mod krænkelse af deres immaterielle rettigheder, gennem et midlertidigt forbud eller påbud. Der er muligt for rettighedshavere at gøre brug af denne bestemmelse, når denne ønsker at forhindre en aktuel eller potentielt truende krænkelse, af deres rettighed.¹⁶⁹ Ydermere er denne bestemmelse et godt retsmiddel, særligt i forhold til at den sikrer en hurtig og effektiv beskyttelse af immaterielle rettigheder, inden en endelig afgørelse kan foretages i sagen. Formålet med RPL § 596 derimod, er at regulere de situationer hvor en part ønsker at få genetableret sin besiddelse af eksempelvis fast ejendom eller en anden form for løsøre, uden at skulle gennemføre en civil retssag. Denne bestemmelse henvender sig specielt til de situationer, hvor der ikke foreligger et sædvanligt tvangsfuldbyrdsgrundlag, denne bestemmelse kan bruges som et retsmiddel, der giver mulighed for en hurtig reetablering af et besiddelseskrav.¹⁷⁰

Begge bestemmelser kræver som sagt at rekvirenten skal kunne godtgøre eller sandsynliggøre sit krav. I RPL § 413 er en af de vigtigste betingelser at rettighedshaveren kan sandsynliggøre, at denne har den rettighed som søges beskyttet. Samtidig er det i RPL § 596, vigtigt at rekvirenten kan sandsynliggøre sit besiddelseskrav.

Der er i begge bestemmelser en risiko for, at en afgørelse kan få store konsekvenser, for den part som skulle være omfattet af et eventuelt forbud eller en umiddelbar fogedforretning. Bestemmelsen i RPL § 596, angår som nævnt besiddelseskrav, hvis hurtige effektivering ofte kan have stor betydning for parterne. Tidsrammen for sagerne taler oftest for, at rekvirenten hurtigt bør kunne komme til sin ret. Samtidig er det også vigtigt at være betænkelig over at der ikke sker en mere dybdegående prøvelse, end den der er mulig i fogedprocessen. Dette er særligt vigtigt at tage højde for, når en del af de

¹⁶⁹ Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 753

¹⁷⁰ Larsen, 2009, side 240

skadevirkninger, som kan være forbundet med at fratage rekviritus, besiddelsen af et aktiv ikke kan kompenseres gennem erstatning, hvis rekvirentens besiddelseskrav senere skulle vise sig ikke at bestå, efter en mere dybdegående prøvelse.¹⁷¹ Det samme gælder for RPL § 413, hvis man ser på dette fra rettighedshaverens synsvinkel, er det en fordel at denne kan nøjes med at sandsynliggøre at der er sket en krænkelse. Det er dog her vigtigt at påpege, at rettighedshaver er erstatningsansvarlig overfor modparten, såfremt det efterfølgende skulle vise sig at den midlertidige afgørelse er uberettiget. Det kan eksempelvis forekomme, hvis der efterfølgende er sket en grundig bevisførelse, som viser at der ikke alligevel er tale om en krænkelse.¹⁷² Af samme årsag er der i RPL §§ 415 og 597. indsat et krav om at, såfremt Retten vurderer at det er nødvendigt, parten som indgiver sagen, kan få nedlagt et midlertidig forbud eller umiddelbare fogedforretninger såfremt denne stiller sikkerhed for modpartens eventuelle skade eller ulempe.

På baggrund af ovenstående gennemgang, kan det udledes at begge bestemmelser bygger på det grundlag med at deres respektive krav enten skal godtgøres eller sandsynliggøres. På trods af at bestemmelserne bruges i forskellige situationer, vil der i det følgende afsnit blive forsøgt at lave en analog fortolkning af bestemmelser, for at vurdere om retten anvender begrebet sandsynliggørelse på samme vis.

4.2. Sammenligning af retspraksis på området

I det følgende afsnit vil der blive foretaget en sammenligning med fokus på retspraksis vedrørende RPL § 596 og RPL §413. Denne afvejning vil blive foretaget med henblik på at belyse de centrale forskellige og ligheder ved sandsynliggørelseskravet i praksis. Analysen vil tage udgangspunkt i de tidligere gennemgåede sager.

RPL § 596, kræver at rekvirenten i det mindste sandsynliggør sin ret til det pågældende aktiv, som der ønskes besiddelse over. I de gennemgåede sager ses det blandt andet at dette krav omkring sandsynliggørelse bliver opfyldt gennem konkrete beviser, eksempelvis som dokumentation for ejerskab eller besiddelsesret. Dette fremgår eksempelvis af *Andelsboligforeningen mod Skyldner (L)*, hvor en andelsboligforening havde sandsynliggjort at andelshaveren ikke havde opfyldt sin bopælspligt,

¹⁷¹ Fogedsager, side 634

¹⁷² Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024, side 754

blandt andet ved hjælp af billeder som viste en ubeboet lejlighed.¹⁷³ Ligeledes vurderede Retten i *Arbejdernes Andels Boligforening mod L*, at lejerens påstand om en psykisk lidelse ikke var dokumenteret, og derfor ikke kunne forhindre en udsættelse.¹⁷⁴

I modsætning hertil skal rettighedshaveren i henhold til RPL § 413, sandsynliggøre at de har en ret, som sandsynligvis krænktes. Dette ses blandt andet i *Lissy Boesen Design mod Casa-Form ApS*, hvor Retten vurderede, at Lissy Boesen Design ikke kunne sandsynliggøre sin ophavsret til skulpturerne, da der ikke var fremlagt nogen overdragelsesaftale, men at de derimod havde sandsynliggjort en uregistreret varemærkerettighed, ved blandt andet at fremlægge dokumentation for markedsføring.¹⁷⁵ Der blev i sagen *Coop Danmark mod Artpusher Gallery*, omhandlende Coop Danmark, hvor der blev fremlagt klare og konkrete beviser for krænkelsen af varemærkerne Irma og Irmapien, hvilket førte til, at Retten fandt at Coop havde sandsynliggjort krænkelsen.¹⁷⁶

På baggrund af dette kan det udledes at begge bestemmelser kræver sandsynliggørelse, men på forskellige måder. Hvor RPL § § 596 eksempelvis fokuserer på fysiske beviser, eller dokumentation for besiddelse eller brug, fokuserer RPL § 413 særligt på juridisk dokumentation og bevis for retmæssighed og krænkelse. Sandsynliggørelseskravet er således, i den gennemgåede praksis for RPL § 596, særligt knyttet til de faktuelle forhold, mens sandsynliggørelseskravet, for den gennemgåede praksis for RPL § 413, kræver dokumentation for den juridiske rettighed og krænkelse

Endvidere ses det, at domstolene i begge tilfælde kræver en høj grad af bevisførelse. Retspraksis for RPL § 596 viser, at fogedretten lægger vægt på klare og konkrete beviser, såsom billeder, beboelsesoplysninger, som i *Andelsboligforeningen mod Skyldner (L)* og lægedokumentation, som i *Arbejdernes Andels Boligforening mod L*.¹⁷⁷ Tilsvarende viser RPL § 413, at Retten kræver dokumentation for rettigheder, som i *Lissy Boesen Design mod Casa-Form ApS*, hvor det ikke var muligt at sandsynliggøre ophavsretten, uden dokumentation for overdragelsen heraf.¹⁷⁸

¹⁷³ Jf. BS-276/2014-VLR

¹⁷⁴ Jf. U.2021.118

¹⁷⁵ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

¹⁷⁶ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

¹⁷⁷ Jf. BS-276/2014-VLR og U.2021.118

¹⁷⁸ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

Denne analyse er med til at vise hvordan Retten vurdere sandsynliggørelseskravet forskelligt, samt ligheder ved vurderingen af kravet. En ting de to bestemmelser har til fælles er særligt, at de begge kræver klare og konkrete beviser, der er relevante for sagens omstændigheder. I sager vedrørende RPL § 596 er det særligt beviser som dokumentation for at man har ret til et lejemål, læge dokumentation, billeder af relevante aktiver osv. Hvor der i RPL § 413 særligt ligger vægt på dokumentation for at man har den pågældende rettighed, samt at der fremlægges beviser for krænkelsen. Sådan dokumentation kunne eksempelvis, være billeder af det beskyttede aktiv og billeder af det krænkende aktiv. Grundlæggende afspejler retspraksis at Retten i store træk vurderer sandsynliggørelseskravet, på samme måde, dog er bevisførelsen forskellig alt efter hvilken sag der er tale om.

5. Konklusion

Formålet med denne specialeafhandling har været at undersøge, hvordan rettighedshavere i praksis kan opfylde sandsynliggørelseskravet, med henblik på at opnå et midlertidigt forbud, efter RPL § 413 i immaterialretlige sager. Der er gennem den retsdogmatiske analyse, støttet af en komparativ metode og retspraksis, opnået en klarhed om, hvilke krav Retten stiller til dokumentation og bevisførelse for at sandsynliggøre en immaterialretlig krænkelse.

Afhandlingen har identificeret de tre hovedbetingelser, som er anført i RPL § 413, som alle skal være enten godtgjort eller sandsynliggjort, for at kunne opnå en midlertidigt forbud. Betingelserne er følgende; Eksistensen af en gyldig immaterialretlig beskyttelse, herunder en brugsmodel, patentretlig-, ophavsretlig-, varemærkeretlig- og designretlig beskyttelse. Den anden betingelse er at krænkelsen skal være aktuel eller truende overfor rettigheden. Den sidste betingelse indebærer begrebet *periculum in mora*, som omhandler risikoen for, at rettighedshaverne vil lide et uopretteligt tab, hvis sagen bliver behandlet efter en almindelig rettergang.

Det er under afhandlingen blevet gjort tydeligt, at sandsynliggørelse ikke indebærer et krav om fuld bevisførelse, men snarer at der bliver fremlagt en tilstrækkelig overbevisende dokumentation for, at rettigheden er reel og at der er en konkret trussel heraf. Domstolene foretager en samlet vurdering af den enkeltes sag faktisk og retlige omstændigheder, og bevisbyrden er klart mere lempelig end ved en egentlig hovedforhandling. Alligevel er det gjort klart ud fra den retspraksis der er gennemgået, at det er nødvendigt at rettighedshaveren fremlægger dokumentation af en vis karakter og kvalitet, dette kunne eksempelvis være kontrakter, registreringsbeviser, markedsføringsmateriale, prototyper eller vidneforklaringer.

Selvom det fremgår af RPL § 413, at rettighedshaver kan nøjes med at sandsynliggøre der foregår en krænkelse, skal der stadig meget til forinden man kan opnå et midlertidigt forbud efter denne bestemmelse. Dette fremgår blandt andet af retspraksis, som viser at sandsynliggørelseskravet ikke er fast defineret, men formes af en konkret vurdering i den enkelte sag. Afhandlingen har behandlet flere illustrative afgørelser omkring midlertidige forbud, blandt andet *Lissy Boesen Design mod Casa-Form ApS*,¹⁷⁹ som omhandlede krænkelse af både ophavsret- og varemærkerettigheder, eller

¹⁷⁹ Jf. SH2024.BS-47557/2024-SHR

afgørelserne Zentiva Danmark mod Novartis, Novartis mod Glenmark og Bayer mod Sandoz, Stada, Glenmark og Teva,¹⁸⁰ som omhandler hvordan Retten håndterer krænkelser inden for medicinalindustrien. Disse afgørelser er med til at vise, at Retten lægger vægt på blandt andet rettighedens klarhed, krænkelsens karakter, parternes handlinger under sagen samt graden og kvaliteten af den dokumentation der fremlægges.

Et centralt eksempel på udfordringerne omkring sandsynliggørelse i praksis, kan særligt ses i sagerne om Ganni's Buckle Ballerinasko. I sagen *Ganni mod Steve Madden (L)*, fandt landsretten, at Ganni havde godtgjort, at skoen var ophavsretligt beskyttet som brugskunst.¹⁸¹ Der blev særligt lagt vægt på, at designet byggede på fire og kreative valg, samt at skoen var et resultat af skaberens egen intellektuelle frembringelse, i overensstemmelse med EU-Domstolens praksis om originalitet. Dette står i skarp kontrast til kendelse i *Ganni mod Lulus Fashion Lounge (SHR)* og *Ganni mod Bianco*, hvor Sø- og Handelsretten fandt, at Ganni ikke havde sandsynliggjort den ophavsretlige beskyttelse af samme sko, da skoens udformning hovedsageligt bestod af allerede kendte designelementer uden tilstrækkelig originalitet.¹⁸²

Disse modstridende afgørelser fremhæver dels, hvor vigtigt og afgørende dokumentationen af en krav er, og dels den udfordring det udgør for domstolene at foretage en vurderingen af, hvorvidt det er sandsynliggjort at der foreligger en beskyttelsesværdig rettighed. Sagerne viser, at sandsynliggørelse ikke blot er et spørgsmål om at påstå en rettighed, men i høj grad om at kunne underbygge denne med præcis og overbevisende dokumentation, i dette tilfælde for værkets originalitet og den ophavsretlige beskyttelse.

Afslutningsvis viser afhandlingen, at på trods af at sandsynliggørelseskravet umiddelbart fremstår fleksibelt og mindre byrdefuldt end en ful bevisførelse, er det i praksis et krav, som stiller store krav til rettighedshaverens strategiske og juridiske forberedelse. Domstolene opererer med en høj grad af skøn, og derfor er det essentielt, at rettighedshavere handler hurtigt, er veldokumenterede og er bevidste om både retspraksis og forskellene mellem de anvendelige retsmidler. Kun på den baggrund kan midlertidige forbud reelt fungere som en effektiv beskyttelsesmekanisme i immaterialretlige konflikter.

¹⁸⁰ Jf. U.2023.4919, U.2024.4300 og U.2025.2265

¹⁸¹ Jf. BS-43774/2024-OLR

¹⁸² Jf. BS44774/2024-SHR og BS-32550/2024-SHR

Litteraturliste

Love

Brugsmodelloven, LBKG 2019-01-29 nr. 91 (BML)

Designloven, LBKG 2019-01-29 nr. 89 (DSL)

Lejeloven, L 2022-03-22 nr. 341 (LL)

Ophavsretsloven, LBKG 2023-08-20 nr. 1093 (OPHL)

Patentloven, LBKG 2019-01-29 nr. 90 (PTL)

Retsplejeloven, LBKG 2024-11-05 nr. 1160 (RPL)

Varemærkeloven, LBKG 2019-01-29 nr. 88 (VML)

Forarbejder/betænkninger

Betænkning 1989 nr. 1170 om tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav (Betænkning 1170/1989)

Betænkning; 2012 nr. 1530 Reform af den civile retspleje VII (Betænkning 1530/2012)

Retspraksis

FM 1993.163/2

U 1997.1266 V *Buksesnedkeren mod Bilka*

U 1998.1385/2 SH

U 2007.1384 V

U.2010.1920/2 H *Hustru M mod Mand M 2010*

U 2011.2501 H *Novartis mod Teva*

FS-13357/2013-ARH *Andelsboligforeningen mod Skyldner (FS)*

U 2014.3346 H *Controllers og Kersi F. Porbunderwalla mod Sarbanes-Oxley Institute*

BS-276/2014-VLR *Andelsboligforeningen mod Skyldner (L)*

TFA2019.322 *Hustru M mod Mand M 2019*

U.2021.118 *Arbejdernes Andels Boligforening mod L*

U.2023.4919 *Zentiva Danmark mod Novartis*

FM 2023.91 *Danica Invest ApS mod Vang Food ApS*

U.2024.4300 *Novartis mod Glenmark*

SH2024.BS-47557/2024-SHR *Lissy Boesen Design mod Casa-Form ApS*

U.2024.5307	<i>Coop Danmark mod Artpusher Gallery</i>
BS-43774/2024-OLR	<i>Ganni mod Steve Madden (L)</i>
BS-25562/2024-SHR	<i>Ganni mod Steve Madden (SHR)</i>
BS-59217/2024-OLR	<i>Ganni mod Lulus Fashion Lounge (L)</i>
BS-32550/2024-SHR	<i>Ganni mod Lulus Fashion Lounge (SHR)</i>
BS-44774/2024-SHR	<i>Ganni mod Bianco</i>
U.2025.2265	<i>Bayer mod Sandoz, Stada, Glenmark og Teva</i>

Relevant EU-domspraksis

<i>C-281/10P</i>	<i>PepsiCO</i>
<i>C-5/08</i>	<i>Infopaq-sagen</i>

Bøger

Kistrup, Michael; Møgelvang-Hansen, Peter; Petersen, Lars Lindencrone, Fogedsager, Karnov Group, 6 udgave, 1. oplag 2020 (Kistrup, Møgelvang-Hansen & Petersen 2020)

Larsen, Helle, Praktisk Fogedret, Jurist- og Økonomforbundets forlag, 2. udgave 2009 (Larsen, 2009)

Madsen, Palle Bo, Studieudgave af Immaterialret, Djøf Forlag, 1. udgave, 1. oplag, 2023 (Madsen 2023)

Munk-Hansen, Carsten, Retsvidenskabsteori, Djøf Forlag, 3. udgave, 2022 (Munk-Hansen, 2022)

Munk-Hansen, Carsten, Den juridiske løsning, Djøf forlag, 2. udgave, 2021 (Munk-Hansen 2021)

Münther, Jesper, Fogedret, Jurist- og Økonomforbundets forlag, 1. udgave, 1. oplag, 2015 (Münther, 2016)

Petersen, Clement Salung; Møgelvang-Hansen, Peter; Riis, Thomas, Judicielle forbud/påbud og immaterialretsligproces, Karnov Group, 1. udgave, 1. oplag, 2015 (Petersen, Møgelvang-Hansen & Riis, 2015)

Schovsbo, Jens; Rosenmeier, Morten; Petersen, Clement Salung, Immaterialret, Djøf Forlag, 7. udgave, 2024 (Schovsbo, Rosenmeier & Petersen, 2024)

Schønning, Peter; Kyst, Martin; Nielsen, Martin Sick; Ryberg, Bjørn von; Wallberg, Knud, Grundlæggende immaterialret, Gjellerup, 2. udgave, 1. oplag, 2009 (Schønning et al., 2009)

Wallberg, Knud & Francke Ravn, Mikael, Varemærkeret, Jurist- og økonomforbundets Forlag, 5. udgave, 1. oplag, 2017 (Wallberg & Francke Ravn, 2017)

Hjemmesider

P Boje, Thomas P.; Den Store Danske: *komparativ metode* i *Lex* på lex.dk. Hentet 6. maj 2025 fra https://lex.dk/komparativ_metode (Komparativ metode, 2024)

Patent og Varemærkestyrelsen; Hvad er immaterielle rettigheder? På dkpto.dk, hentet 7. maj 2025 fra https://www.dkpto.dk/viden/hvad-er-immaterielle-rettigheder?utm_source=chatgpt.com (Hvad er en immateriel rettighed, 2025)